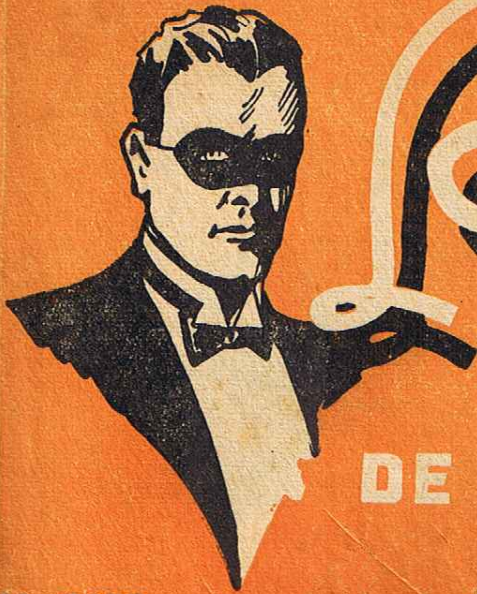

NIEUWE AVONTUREN

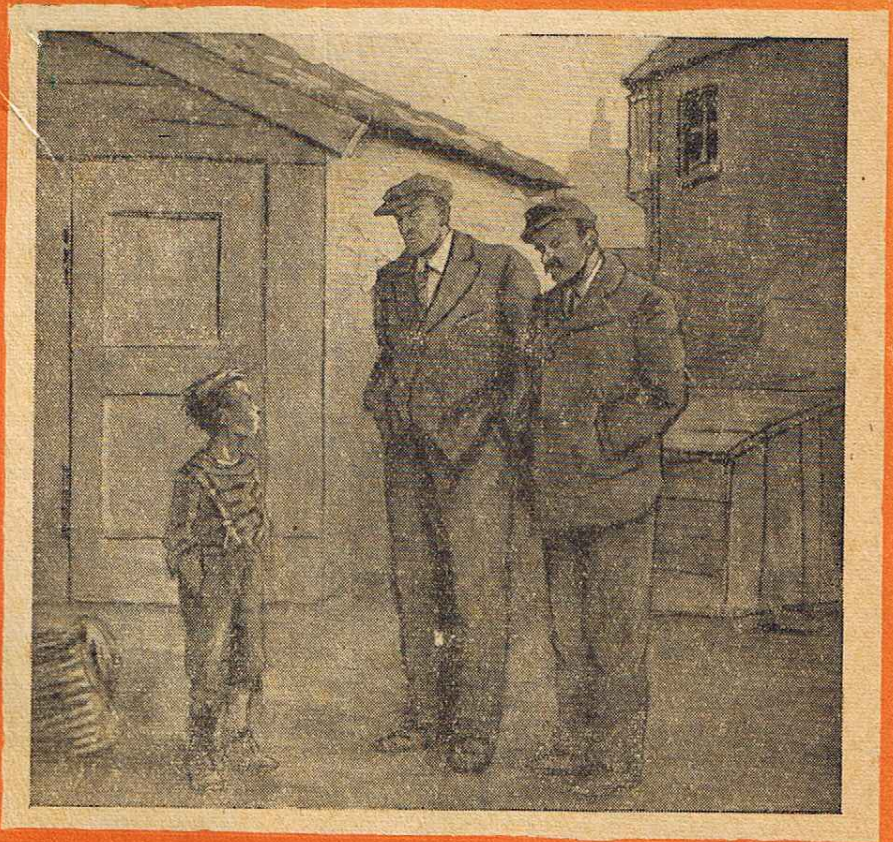
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

De Verijdelde Ontvoering

N° 2055

NEDERLAND : 35 ct.
BELGIE : 5 fr.

Verschijnt om de 14 d.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Verijdelde Ontvoering

HOOFDSTUK I.

EEN AANSLAG IN DE MAAK

Omstreeks twaalf uur in de nacht waren er een achttal personen bijeen in een vrij ruim vertrek, dat het midden hield tussen een gelagkamer en een werkplaats.

Er bevond zich een lange tafel in, die evengoed dienst kon doen als toonbank dan als werkbank. Het was laag van zoldering en die zoldering had nog balken; dat was volstrekt geen wonder, want niet alleen dit huis, maar ook alle anderen aan de Rue des Mignottes behoren tot de oudste van Parijs.

Het is de wijk der armoede en der misdaad en daar komt men niet zo spoedig tot een verbouwing.

Het vertrek, waarin deze mensen zich bevonden, was het enige van die

gelijkstraatse verdieping. Daarboven waren er nog twee en dan kwam het spitse dak met overblijfselen van stenen borstweringen en fraaie, oude schilden.

Dit huis stond achter op een binnenplaats, morsig, vol kuilen, donker, zelfs als de zon scheen en waar overdag de rampzalige kinderen speelden, die reeds bij hun geboorte voorbestemd schenen te zijn, hun vaders en moeders in de misdaad op te volgen, zodra die naar Mazars, Saint Sulpice, of zelfs naar de guillotine zouden worden gevoerd.

Wat hier opwies, scheen onherroepelijk gedoemd te zijn, ten onder te gaan, te bederven, te ontaarden.

Maar men kwam niet zo heel gemak-

kelijk op die binnenplaats, want er was maar een enkele toegang en die liep door het huis van Le Lapin, de kroeghouder.

Wie de dikzak daar zag staan achter zijn toonbank, moest wel tot de slot-som komen, dat hij zijn bijnaam van « het konijn » zeker een jaar of dertig geleden moest hebben gekregen, want hij leek nu allesbehalve op zulk een diertje.

Wel waren er nog andere middelen om op de binnenplaats te komen, namelijk de houten smalle trappen, die langs de achtergevels van de oude huizen liepen, maar die konden natuurlijk alleen gebruikt worden door de bewoners van die huizen. Men taxeerde de ouderdom ervan op minstens drie eeuwen en men geloofde dat er sedert hun bouw weinig of niets aan veranderd was.

Onder « men » moeten wij hier dan verstaan het half dozijn Parijzenaars, dat inderdaad iets afwist van het bestaan dezer huizen, die zich schenen te verschuilen en waarvan niemand van hen, die er voorbij ging, kon vermoeden, dat zij die eeuwenoude binnenplaats omsloten, waar zelfs de vernielzuchtige jeugd de prachtige oude pomp, die er stond, nog niet geheel had kunnen verwoesten.

Er waren nog houten luifels, boven kleine, in lood gevatte ruiten, er waren nog ringen, om de vermoeide paarden der reizigers aan vast te binden, er waren nog regenpijpen, versierd met prachtige leeuwenkoppen en drakenmullen, kortom, voor de liefhebber van oudheden viel er heel wat te smullen, als hij maar geweten had dat het bestond!

Vroeger was de toegang een brede inrijpoort geweest en zeer waarschijnlijk heeft daar ergens een groot logement gestaan. Dat is verdwenen en daarmee ook de inrijpoort. Er is een wijnhuis voor in de plaats gekomen en toen Le Lapin het zelf in bezit kreeg, begon hij op zijn eigen houtje met bakstenen en kalk te knoeien en het gevolg was, dat men nu van de Rue des

Mignottes die gore binnenplaats niet meer kon bereiken, of men moest eerst door zijn gelagkamer, dan door zijn gang, vervolgens over zijn eigen binnenplaatsje, met een muur omringd en tenslotte door zijn eigen deur, die dat eijze van zijn binnenplaats afsloot.

Degenen die daar dus in die werkplaats waren, konden er wel zeker van zijn, dat zij niet verrast zouden worden bij de arbeid, die zij daar verrichten. En dat was wel nodig, want die arbeid was van tamelijk zonderlinge aard.

Twee mannen, zeer jong nog, niet veel meer dan knapen, waren bezig, bij het licht van een zeer moderne, elektrische lamp wapens schoon te maken, de een een ouderwetse bulldogrevolver, de ander een vrij roestige, maar zeker nog bruikbare Browning.

Zij zaten aan een kleine tafel en op een krant hadden zij de onderdelen van die wapens uitgespreid. Een schroevendraaier, een schoteltje met machineolie, een kippenveertje en een paar lappen waren de middelen, waarmee zij de oude instrumenten tot aanval of verdediging poogden op te lappen.

In een hoek daartegenover was een man met vuurrood haar bezig met 't monteren van een voorwerp, dat alleen 'n militair dadelijk zou herkennen. Het was een zogenaamd sten-gun, een zeer snel schietend wapen, dat eigenlijk niets anders is dan een draagbare mitrailleur en dat de vorm heeft van een geweer, behalve dat het korter is en een open metalen kolf heeft en een patronhouder gebruikt, waarin 36 patronen een plaats konden vinden, waardoor telkens een nieuwe patroon voor de loop kon worden gebracht en afgeschoten.

Die houder was heel gemakkelijk en vlug te vervangen door een nieuwe en in de hand van een goed schutter is de mitrailjet een verschrikkelijk wapen. Het werd voor het eerst gebruikt in de moorddadige wereldoorlog, die nog maar zo kort geleden achter ons ligt.

De man met het rode haar was bezig, zulk een geweer in elkander te zetten.

Naast hem was een klein, gebocheld mannetje bezig een taak te verrichten, die niet zonder gevaar was.

Hij zat aan het eind van de lange werkbank en voor hem lag een bergje van een donkerbruine, fijnkorrelige stof op een krant. Aan zijn rechterhand lagen koperen patroonhulzen, vele dozijnen, en aan zijn linker geblindeerde kogels van het kaliber no. 6. Verder stond er nog een weegschaaltje vlak voor hem en met dat alles werkte hij.

Met behulp van een houten mosterdlepeltje nam hij wat van het bruine goedje — het was niets anders dan kruit voor geweerpatronen — woog er heel precies een zekere hoeveelheid van af, deed die in een van de koperen patroonhulzen en perste er vervolgens de stalen kogel in, waarop hij de aldus gereed gemaakte patroon netjes in een kartonnen doos deed.

Een jongen, die vervaarlijk scheel zag, keek bij dat werk toe, met een grijns om zijn dikke lippen en wat verder aan de bank zaten twee vrouwen met kort krullend haar, die eveneens zijgend toezagen.

Maar de kleine bultenaar hield eensklaps op met zijn werk, snoof eens en wendde toen met een ruk het hoofd om naar de hoek, waar de jongens met hun wapens bezig waren.

Zijn kleine ogen hadden een woeste uitdrukking gekregen en hij zag er nu uit als een nijldige baviaan, toen hij met een schelle stem krijste :

— Nu voor de laatste maal, jullie daar doe je die sigaret uit je bek of niet ? Ik heb er niets tegen, dat jullie de lucht in gaan, als je het maar alléén doet ! Vervloek zij degeen, die ons met jullie heeft opgescheept ! Men kan hier onmogelijk rustig werken. Ik wilde, dat wij jullie nooit in deze zaak hadden gehaald.

— Praatjes, Paddenstoel ! zei een van de jongens ruw en zonder de sigaret uit zijn mond te nemen. Je zit wel zes meter van ons vandaan. Je maakt mij niet wijs, dat er gevaar is !

— Dat is er wél, stommeling ! her-
nam de bultenaar. Kruit is als stof zo

fijn, het kan overal rondzweven, zonder dat je het zelfs ziet ! Binette, zeg jij hun eens dat zij het laten ! Voor mij hebben zij toch geen ontzag !

De man die bezig was met de mitrailjet haalde de schouders op en zei grimmig :

— Alsof zij het voor mij wél hebben ! Dat was in mijn tijd anders, toen zouden die jeugdige beginnelingen het niet gewaagd hebben het bevel van een oudere in de wind te slaan !

Op dit ogenblik ging er ergens in de schaduw snel een smalle deur open en een man trad in het licht.

Niet zodra hadden de beide jonge misdadigers in hun hoekje hem gezien of zij verbleekten, wierpen snel hun sigaretten op de grond en doofden ze met de voet. Hun gezichten waren van angst vertrokken, toen de man langzaam naderde. Hij was groot, sterk gebouwd en hij had lichtgrijze ogen met een onaangename, harde uitdrukking erin, zelfs in zijn vriendelijkste ogenblikken en die waren bij de Tijger uiterst schaars ! Op dit ogenblik lag er in die ogen een uitdrukking, die zelfs een moedig man schrik kon hebben aangejaagd.

— Wat betekent dat ? vroeg hij langzaam, een van de jongens strak aanziende, roken jullie hier ondanks mijn verbod ? Wie is begonnen ?

Sidderend en met een stem die zo hees was, dat ze nauwelijks kon worden verstaan, zei een van de misdadigers :

— Ik ben begonnen, Tijger. Ik zweer je, dat ik het nooit weer zal doen. Ik dacht er niet zo gauw aan. Ik was het vergeten.

— Mannen die vergeten, zijn onbruikbaar hier, zei de man met de lichtgrijze ogen, koud. Sta op en ga mee.

De jongen viel op de knieën, hief zijn handen op en kermde :

— Genade ! ik zeg je toch, dat ik zal oppassen voortaan.

Hij stak zijn linker hand naar de jongen uit en trok hem weer op de wankelende benen. Hij had hem in de borstkas en hij moest hem overleind

houden, want de jongen was schier machteloos naar het scheen.

En zo nam hij hem mee, door het deurtje, dat zachtjes toezog. Niemand sprak een woord. Allen waren met hun werk opgehouden. De jongeman aan 't tafeltje met de revolvers zat ineengedoken, met een van angst vertrokken gezicht.

Plotseling ging er een schok door het lichaam dier zwijgende personen. Ergens had het geluid van een korte, droge knal geklonken.

— Hij was gewaarschuwd, het is zijn eigen schuld! zei de Paddenstoel kortaf.

— Wij wisten niet, dat hij in de buurt was! kermde de jongen.

— Hij is altijd in de buurt! zei Binette dof. Hij is de chef en je hebt te gehoorzamen. En zeker in zulke dingen, die ons allen het leven kunnen kosten.

— Mijn broer, mijn enige broer! jammerde de jongen, met het hoofd tussen de handen en heen en weer schommelend.

— Het zou geen verschil hebben uitgemaakt, al was hij je vader geweest, of je kind, zei de bultenaar scherp. In een troep als de onze moet discipline zijn. Ik had je gewaarschuwd.

— Zwijg nu of ik vermoord je, ellendige dwerg, zei de jongen.

Toen was het, alsof er plotseling iets in hem verstrakte. Zijn gelaat leek op een masker, zijn ogen waren hard als stenen, zijn lippen dicht op elkaar geklemd. En zwijgend ging hij voort zijn revolver verder schoon te maken en weer in elkaar te zetten.

De naam van deze man was Bernard Ceinturon, bijgenaamd de Krekel.

De deur was weer opengegaan; even zacht en even plotseling stond de Tijger weer in hun midden. Er was geen spoor van ontroering, medelijden of enige zachte aandoening op zijn hard, mager gezicht met de stekende lichtgrijze ogen. Hij scheen de zaak zelfs al vergeten te zijn en vroeg, zich heenbuigend over de werktafel:

— Komt er schot in, Paddenstoel?

— Het gaat zo vlug als ik maar kan, Chef.

— Had geen van jullie kans gezien, de patronen voor de mitrailjet kant en klaar in handen te krijgen?

— Neen, dat was onmogelijk, Tijger! antwoordde de gebochelde. De hulzen waren los te krijgen en de kogels konden mij ook door iemand geleverd worden en het kruit heb ik afzonderlijk gekocht bij een handelaar in jachtwapens. En we mogen nog heel blij zijn, dat het zo gaat. Maak op zijn minst vierhonderd patronen. Beter te veel dan te weinig. Ik wil geen risico lopen.

De Paddenstoel knorde iets, dat als een bevestiging kon worden opgevat en de Tijger ging verder, liep langs een van de vrouwen, die rosblond haar had, boog ruw haar hoofd achterover en drukte zijn lippen op de hare. Zij liet het toe zonder een beweging te maken. Maar vanuit zijn hoek keek de Krekel met sombere blikken toe.

Plotseling liet de Tijger de vrouw weer los en luisterde aandachtig en toen was hij met een enkele sprong bij de deur, die naar de binnenplaats leidde, opende ze, tuurde in de duisternis, gromde een vloek en beval op gedempte toon:

— Weg met al die rommel! Vlug wat! Een tournée!

Binette herhaalde ongelovig:

— Een tournée? Van nacht? Maar dat kan niet, morgen komen de toeristen pas! Dat is afgesproken!

— Doe wat ik je zeg! snauwde de Tijger. Daar komt al een hele troep aan, zeg ik je!

In een handomdraaien was het gevaarlijke kruit, dat nog op de tafel lag, in een blikken doos geschoven en de gebochelde hinkte met die doos weg, door de smalle deur achter in het vertrek.

De Krekel wilde ook opstaan, maar de Tijger zei grimmig:

— Blijf jij maar zitten, dan hebben die onnozele toeristen tenminste iets te zien. Jullie ook, Flou en La Mouche!

— En het geweer, och, wat zouden die kaffers er van begrijpen? Maar toch, de duivel hale de ezels, die ons

vannacht die troep op ons dak heeft gestuurd!

Intussen werd daarbuiten op de donkere binnenplaats het gesnater en het zenuwachtige gelach van een troep toeristen, ongeveer veertig koppen sterk, steeds duidelijker hoorbaar.

Zij werden voorafgegaan door een soort van gids, die een sterke electriche lantaren bij zich had en die was zeker niet overbodig op deze stikdonkere plaats met haar gaten in de bodem en haar verraderlijk omhoog stekende stenen.

Men hoorde uitsluitend Engels en in vele gevallen werd het door de neus gesproken, ten bewijze dat de spreker een zoon was van Uncle Sam.

Men hoorde nu ook de stem van de gids, die zijn inlichtingen opdreunde.

Het was zonder twijfel een van die kleine kudden toeristen, die ook des nachts door de verdachte wijken worden gevoerd en zich dan werkelijk verbeelden, dat hun een blik wordt gegund in het zwoele geheimzinnige leven der gevaarlijkste boeven van Parijs en waar zij soms getuigen kunnen zijn van vreselijke gevechten, zonder in het minst te vermoeden dat de boeven nagemaakt, of in ieder geval ongevaarlijk en de gevechten van te voren ingestudeerd en geheel onschadelijk zijn.

Want morgennacht zullen juist diezelfde misdadigers, om precies dezelfde reden, tegen elkander het mes trekken, de dievenmeiden zullen even radeloos rondlopen, onder een hartverscheurend gegil en er zal even luid om hulp en bijstand van de politie worden geschreeuwd, die een huis verder rustig af staat te wachten, tot de comédie ten einde is.

De gids is een uitstekende comediant en weet zich voortreffelijk het air te geven van een man, die zelf heilig gelooft aan het grote gevaar, dat de aan zijn hoede toevertrouwde toeristen lopen.

De kleine troep kwam schoorvoetend naderbij, totdat de gids, eensklaps verschrikt, stil stond bij het zien van de Tijger.

Deze nam hem terzijde en beet hem

fluisterend toe:

— Wat betekent die onzin? Wat moet je hier? Het is de dag niet voor een grote tournée!

— Het is zeker een vergissing van het reisbureau! hakkelde de man ontdaan. Neem me niet kwalijk, Tijger, ik zal die troep gekken zo gauw mogelijk weer verderop brengen. Er is toch niets gaande...

De Tijger keek hem strak aan en antwoordde toen:

— Neen. Er is niets gaande. Maak het kort, als je mijn raad wilt aannemen. Het Konijn zal weten, wat hij mij daar gelapt heeft!

De toeristen stonden al voor de deur en keken nieuwsgierig naar binnen. Zij zagen de Krekel een revolver schoon maken, wat verderop een man met een ander schietwapen, een oudere kerel, die er haveloos uitzag en die een pijp rookte. En dan nog twee dievenmeiden, die hen onbeschaamd aankeken.

Maar er was heel weinig belangwekkends aan. Ze zaten daar maar stil, maakten niet eens ruzie, hadden geen grote geruite petten op, geen vuurrode gordels, geen wijde pantalons, zij doebelden niet eens, zij vloekten niet, zij dronken geen wijn, zij dansten geen apachendansen!

En teleurgesteld ging de troep verder, op het spoor van de gids, die maakte dat hij wegwam.

Maar onder de toeristen was er een, die een weinig was achter gebleven, een rijzig, elegant Engelsman, met doordringende grijze ogen, die op zachte toon tot een vriend sprak:

— De brave landgenoten, die hier met ons kwamen, zullen er heel weinig besef van hebben, Charles, maar ik kan je verzekeren dat wij ditmaal iets gezien hebben, dat nu eens niet was nagemaakt, maar volkomen echt was! Er wordt daar in die werkplaats iets voorbereid, of ik wil gehangen worden! Een van die vrouwen is La Mouche, 'n hoogstgevaarlijke canaille!

De toerist, die deze opmerking gemaakt had, was John Raffles en de man met het blonde haar en de blauwe ogen, met wie hij gesproken had was Charles Brand, zijn trouwe vriend.

HOOFDSTUK II.

DE AANSLAG

Er bevindt zich een filiaal van het « Crédit Lyonnais » op de hoek van de Boulevard de Belleville en de Rue des Cendriers, schuin tegenover de Lycée Voltaire.

Het is een vrij groot gebouw van grijs graniet en het is geheel ingenomen door het bewuste filiaal.

Omstreeks negen uur in de ochtend van de dag, volgend op het onverwacht bezoek van de vreemdelingen aan het huis van het Konijn, verliet een looper het gebouw, met zijn grote tas onder de arm.

Juist op dat ogenblik kwam een grote gesloten auto zonder nummerbord uit de straat rijden, waaraan het zoeven genoemde Lyceum grenst en reed recht op de looper toe, die zoals steeds in uniform was.

Eensklaps begon er iets als met een scherp getik te ratelen in het binnenste van de gesloten wagen.

De bankloper stak de armen omhoog, zwaaide heel even heen en weer en viel met het gelaat plat voorover op het trottoir. Zijn tas ontviel hem. Op hetzelfde ogenblik stond de auto stil, een portier vloog open, een man stapte uit en raapte haastig de tas op, waarop hij weder de auto binnen ging. De motor was blijven doorgonzen en het voertuig verdween in een razende vaart.

Het gehele voorval had nauwelijks vijf seconden geduurd. De voorbijgangers, weinig slechts in aantal, die het voorval hadden kunnen gadeslaan, stonden een ogenblik verbijsterd van schrik en kwamen toen toesnellen, terwijl zij luid door elkander schreeuwden.

De ongelukkige bankloper werd

voorzichtig opgetild. Er was geen spoor meer van leven in hem en dat was geen wonder, want hij was als het ware doorzeefd met kogels. Bij het later volgend onderzoek vond men er niet minder dan zeventien in zijn lichaam, waarvan drie in zijn hoofd en een van die drie zou reeds dodelijk geweest zijn!

Er kwamen agenten toelopen en in een oogwenk was die gehele, anders op dat uur vrij stille buurt in rep en roer. Er werd getelefoneerd naar alle politieposthuizen van Parijs en op de verklaringen van de getuigen van het afschuwelijk voorval, werd er onmiddellijk een onderzoek gedaan naar de auto, waarmede de laffe aanslag gepleegd was.

Natuurlijk vond men die auto niet, omdat niemand een nummer kon opgeven. Toch werden alle garages in Parijs zorgvuldig afgezocht, tot in hoeken en gaten, maar men vond niets.

De vroege middagedities van tal van bladen brachten reeds bijzonderheden. Het was een ellendig tragisch geval. De looper, Bernardon geheten, was pas een jaar gehuwd en de dag te voren vader geworden. De tas bevatte een bedrag van drie honderd zeventig duizend francs in geld, en ettelijke effecten. Wat de kogels betreft, men vond er geen enkele in het lichaam terug en van de andere vond men geen enkele, die niet was misvormd, door een aanraking met het harde graniet, waaruit de bank was opgetrokken. Maar wapenkundigen verklaarden, dat de kogels uit een gewone legermitrailleur waren, van Frans of van Engels maaksel.

En dat was dan te Parijs een echte aanslag à la Chicago, met behulp van

een mitrailleur, op een ongelukkige, niets vermoedende bankloper gepleegd, wiens noodlot het was, dat hij de drager was van andermans geld.

Maar er was in Parijs een man, in wiens werkzame geest, bij de eerste lezing van het bericht, een gedachtenverbinding ontstond, die zijn aandacht onmiddellijk op een zeer bepaalde plek vestigde en die man was John Raffles.

Niet zodra had hij van de zeventien kogels gelezen, of hij dacht aan de mitrailjet, die hij de nacht te voren zeer duidelijk gezien had in de werkplaats achter het huis van het Konijn en aan de vrouw die daar was, aan La Mouche. Het was hem dadelijk ingevallen, dat de grote tocht der toeristen die nacht eigenlijk niet had moeten plaats hebben, tenminste niet in de buurt. De boeven hadden dan ook niet op dat bezoek gerekend, maar zij hadden gemeend, dat geen van die onnozele buitenlanders bijzondere aandacht zou schenken aan wat zij zagen in dat slecht verlichte hol.

— Charles, wij zullen de politie in dit geval eens een handje helpen, zei Raffles, aanstonds nadat hij het eerste bericht over de moord op de bankloper gelezen had, bij de hoofdingang van het Louvre-Museum.

— Op welke wijze? vroeg Brand. zijn hoofd nog vol van de wonderbare pracht en de schoonheid, welke het beroemde museum hem had getoond.

— Heel eenvoudig door haar op de hoogte te brengen van wat wij gisteren gezien hebben! Daar in de Rue des Mignottes werd het potje te vuur gezet, of ik wil geen brandkast meer aanraken! En indien ik mij vergis, dan moet toch in ieder geval onderzoek worden gedaan naar de lieden, die daar zo geheimzinnig aan het werk waren!

Raffles had Brand onder de arm genomen en voerde hem haastig naar een van die eigenaardige winkeltjes, die een samenvoeging zijn van een Rijks-miniatuurpostkantoorje en een ander zaakje van de Franse Staat, het Rijks-sigaren-winkeltje.

Raffles dacht er nu niet aan, een van die verschrikkelijke producten te kopen

welke Marianne u voor duur geld onder de schuilnaam van sigaar in de maag tracht te duwen, maar hij liep recht door naar het telefoonhokje, wierp een geldstuk in de automaat en kon zichzelf nu verbinden met het politieposthuis van de wijk, waarin de Rue des Mignottes gelegen is.

Een paar minuten later kwam hij weer met een tevreden gezicht uit het celletje en zei tot Brand:

— Het is in orde; over een uur zal dat hele huis daar wel leeg geruimd zijn en de bewoners of de gebruikers gearresteerd, tenminste, wanneer zij niet gevlucht zijn.

Maar er gebeurde niets van die aard. De avondbladen brachten geen letter nieuws, waaraan men werkelijk iets had en in ieder geval niet over een of andere huiszoeking.

— Dat is zonderling! mompelde Raffles, toen hij het las. Wat drommel, het behoeft toch niet geheim te worden gehouden! Of waren zij geen van allen in dat huis en vreest de politie, de achterdocht van de misdadigers gaande te maken?

— Dat is, dunkt mij, de enige oplossing! gaf Brand te kennen.

— Misschien! zei Raffles op gereekte toon. Ik zie nog wel andere mogelijkheden.

De aard van Raffles bracht het nu eenmaal mee, dat hij onzekerheid van welke aard ook, niet kon verdragen.

Zodra hij en Brand dan ook snel hadden gedineerd, reden zij in een taxi tot op een honderdtal meters van het kleine huis, hetwelk Raffles reeds sedert enige jaren in het Oosten van de stad, vlak bij de oude bolwerken bezat en vermomde zich daar vlug, zodat zij niet al te zeer zouden opvallen in de buurt, waar Raffles zijn onderzoek wilde instellen.

Het was nog niet geheel donker, toen zij het huizenblok bereikten, dat de sombere binnenplaats omgaf. Raffles wist zonder veel moeite een van die oude huizen binnen te komen en langs een der oude, vermoemde, houten trappen op de binnenplaats te komen.

Niemand sloeg veel acht op hen. Zij konden tot aan de werkplaats gaan, zonder dat zij in het oog liepen. De deur ervan was gesloten. Nergens was een spoor van bewoning te vinden.

Raffles zag een kleine jongen van een jaar of tien, ongelooflijk smerig, maar met snuggere ogen, pakte hem bij zijn kraag en vroeg :

— Vertel mij eens, jongen, waar zijn de mensen, die hier woonden ?

De knaap keek de vrager argwanend aan, stak zijn smerig pootje uit en zei toen brutaal :

— Als je wat te vragen hebt, kun je er ook voor dokken !

— Een goed denkbeeld ! zei Raffles waardierend. Jij zult het ver brengen in de wereld, jongen ! Hier heb je twintig francs. En geef me nu antwoord.

— De mensen, die hier woonden, zijn weg ! zei de knaap laconiek.

— Sedert wanneer ?

— Sedert vannacht ! Van ochtend waren zij ineens weg. Je hebt het toch zeker over de Tijger ?

— Over wie zou ik het anders hebben ? zei Raffles, die volstrekt niet wist, dat de bewoner die naam droeg. En zijn La Mouche en haar vriendin ook meegegaan ...

— De hele troep ! En ik ben erg blij, ik kreeg altijd ransel van hun ! zei de jongen haatdragend.

— Is er nog iets in huis ?

— Alleen maar de meubelen !

— Weet het Konijn ervan ?

— Jij bent toch niet van de politie ? Je vraagt me wel wat veel naar mijn zin !

— Ik ben niet van de politie, jongen, hier heb je nog tien francs er bij ! Ik wil alleen maar weten waar de Tijger nu zit, want ik heb gewichtig nieuws voor hem !

— Verder kan ik je niets zeggen ! Ze zijn weg en ik weet niet waarheen.

— Nog één ding, jongen. Zijn ze hier vandaag vanwege de politie een onderzoek komen instellen ?

— Welnee, waarom zouden ze dat gedaan hebben ?

— Zo maar ! Weet je het heel zeker, dat er geen politie is geweest ?

— Ik heb mijn ogen niet in mijn zak ! zei de jongen grof. En ik ben hier de hele dag geweest. Ik heb gezien hoe het Konijn de deur van de werkplaats sloot en de sleutel in zijn zak stak.

— Hoe laat was dat ?

— Vanmiddag om 'n uur of een ! Maar het kan ook wel twee uur geweest zijn.

Raffles liet de jongen lopen en tuurde in diepe gedachten verzonken, naar de grond. Tenslotte zei hij langzaam :

— Dat begrijp ik niet. Ik was toch zeer duidelijk in mijn verklaring. Waarom hebben ze het huis niet doorzocht ? Waarom hebben ze hier geen val uitgezet ?

— Met wie sprak je eigenlijk, Edward ?

— Met de Brigadier van dienst. Hij zei, dat hij de boodschap, waarvan hij het gewicht heel goed inzag, onmiddellijk aan zijn chef zou overbrengen, aan commissaris Poiret.

— Vroeg hij niet wie je was ?

— Ja. Ik zei hem echter, dat mijn naam er niet op aankwam, en dat ik het geweer tegelijk met een veertigtal andere toeristen had gezien.

— Misschien hechte de commissaris niet voldoende gewicht aan de zaak, opperde Brand.

— Dan deugt hij niet voor zijn beroep ! riep Raffles toornig uit. Ik zou wel eens willen weten welke de gedachtengang is geweest van commissaris Poiret, toen hij naliet mijn wenk ter harte te nemen. Het is toch duidelijk, Charles, dat de man die de Tijger heet, iets met de aanslag uitstaande moet hebben. Waarom sloot anders het Konijn de werkplaats met de sleutel af ?

— Het kan toeval zijn, Edward ! De bende kan wel om een of andere reden wegblijven !

— Neen Charles, in dit geval kan er geen sprake zijn van toeval. Laten wij maar heengaan. Er wordt al op minder vriendelijke manier naar ons gekeken. Men beschouwt ons hier natuurlijk als indringers en de jongen is misschien al

gaan klappen. Laten wij mij door het huis van het Konijn gaan. Het is wellicht gevaarlijker, maar het is ook heel wat sneller!

De deur van het achterplaatsje bleek gesloten te zijn, maar Raffles had haar in een ommezien geopend. Zij kwamen in de gang en vervolgens in de gelagkamer, waar op dat uur maar heel weinig personen zaten, achter hun glas met absinth of bier.

Het Konijn hield midden in het sorteren van een spel vette speelkaarten op, om stom verwonderd naar die twee mannen te kijken, die daar zo kalm zijn gelagkamer van de verboden kant binnen kwamen en die hij nog nooit van zijn leven had gezien.

— Waar komen jullie vandaan? schreeuwde hij kwaadaardig.

— Van de binnenplaats! antwoordde Raffles laconiek en hij zette zijn weg naar de straatdeur voort.

— Maar hoe kwam je daar, als het niet door mijn huis was? hernam de dikke waard woest, terwijl hij van achter de toonbank te voorschijn kwam, zijn mouwen opstropend.

— Laten wij zeggen op een vliegend tapijt! antwoordde Raffles spottend.

De waard scheen niet van plan te zijn, met deze verklaring genoegen te nemen. Hij stak zijn zwaar gespierde armen naar Raffles uit en zei dreigend:

— Dat zullen we eens onderzoeken! Ik moet weten wie je bent, voor het geval ik je nog eens terugzie. Geen stap verder, of ik sla je neer!

Er werd ook iemand neergeslagen, maar het was niet John Raffles, de grote avonturier! Zijn vuist was uitgeschoten, sneller dan de gedachte en het was alsof het Konijn zich door een soort van ontploffing van de vloer voelde lichten en toen maakte hij een korte luchtreis, bonsde met zijn dik hoofd tegen zijn eigen buffet aan en verzonk in een zotte dromerij.

Een van de bezoekers trok behulpzaam een groot mes uit zijn zak, maar Brand lichtte hem handig een beentje, zodat hij languit tussen de stoelen tui- melde en het volgende ogenblik stonden de beide mannen op straat en waren in een oogwenk in de duisternis verdwenen.

Eindelijk stond Raffles stil, om lachend te zeggen:

— Dat arme Konijn! Hij zal een hekel aan mij hebben! Wacht eens, daar is een station van de Metro! Wij zullen maar van dit minder zindelijke, maar snelle vervoermiddel gebruik maken.

De Metro bracht hen binnen een kwartier tijds weer naar het hartje van Parijs. Zij stapten zonder een bepaald doel, aan het zeer drukke kruispunt onder de Place l'Opera uit en ditmaal moest Raffles erkennen, dat het toeval heel zeker de wereld nog niet uit was.

Want zij hadden hun hoofd nog nauwelijks boven de grond gestoken, of zij zagen Flou op nog geen twintig meters van zich af, juist in een elegante coupé stappen, die aan de rand van het trottoir stond te wachten, met een goed geklede chauffeur achter het stuurwiel.

Zij sprongen onmiddellijk in een taxi en gaven de chauffeur bevel het keurige wagentje te volgen.

De rit duurde nog geen twintig minuten. Toen stond de auto stil voor een fraai huis in de Avenue du President Roosevelt.

Flou stapte uit en verdween onmiddellijk binnenshuis en de auto, die haar gebracht had, reed aanstonds door.

Raffles en Brand verlieten hun taxi, betaalden de chauffeur en liepen vlug op het huis toe.

Zij gingen door de koetspoort en vonden naast de loge van de portier een bordje met de namen der huurders.

Toen keken zij elkaar aan, Raffles glimlachend, Brand met open mond

« Emile Poiret, 3ième étage à droit » stond er op het bordje te lezen.

HOOFDSTUK III.

EEN PLICHTVERGETEN AMBTENAAR

In het schemerachtig licht onder de gewelfde koetspoort bleven de twee vrienden elkaar zo een ogenblikje aanzien en toen zei Raffles op zachte toon:

— Nu, dat verklaart al heel wat, zou ik zeggen! Flou denkt er niet aan op de loop te gaan, maar zij brengt verdachte bezoeken aan de commissaris, die als plicht had gehad, het huis in de Rue des Mignottes te doorzoeken en die dat toch heeft nagelaten.

— Maar zoiets is bijna niet te geloven, Edward! zei Brand vol afschuw.

— En waarom niet, als ik je vragen mag? hernam Raffles. In zeer vele steden van Amerika is het iets heel gewoons en ik ben tot mijn spijt wel genoodzaakt, je erop te wijzen, dat enige jaren geleden te Londen groot schandaal is verwekt door de handelingen van een onzer hoofdinspecteurs, die onder één deken school met speel- en nachthuishouders. En zoals steeds bij dergelijke plichtverzakingen moet er naar de vrouw gezocht worden!

— Maar mijn hemel, Edward, wij kunnen toch niet zo ver gaan, te vermoeden, dat Poiret op de hoogte is geweest van de aanslag, de daders kent en toch niet zou ingrijpen? fluisterde Brand' verschrikt.

— Ook dat acht ik volstrekt niet onmogelijk, maar zover wil ik nog niet eens gaan. Het is zelfs niet waarschijnlijk dat het zo is. Maar het staat wel vast, dat mademoiselle Flou op een zeer vriendschappelijke voet met hem staat, en dat zij het is geweest, die het verzoek tot hem heeft gericht, in deze zaak niet al te ijverig te zijn! Dat moet

dan natuurlijk al vroeg in de ochtend zijn geweest en in elk geval vóór ik telefoneerde! Maar wij zullen trachten er iets naders te vernemen! Kom mede!

Om de brede trap naar boven te bereiken, moest men voorbij de portiersloge gaan en de man, die voor zijn raampje zat, zag hen dadelijk, zodat Raffles wel genoodzaakt was, op zijn hoffelijkste toon te vragen:

— Is mijnheer Poiret thuis?

— Hij is thuis, maar ik geloof, dat hij bezoek heeft! antwoordde de man, met een knipoogje, dat waarschijnlijk schelms moest verbaarden, maar dat hem het uiterlijk gaf van een bejaarde kerkuil.

— Dat hindert niet, wij kunnen wachten! zei Raffles vriendelijk en hij ging met Brand achter zich de brede wenteltrap op.

Op de derde verdieping hielden zij halt. Zij moesten nu naar rechts, volgens het bordje daar beneden. Maar Raffles had met een enkele blik de gehele bouwvord van het huis reeds goed in zich opgenomen en hij had een plan bedacht, dat hij nu ten uitvoer wilde brengen. Inplaats van de gang naar rechts in te slaan, ging hij links, liep om de binnenplaats heen en nu en dan kon hij door een raam in een kleine dwarsgang een blik slaan naar de overzijde.

Voor het laatste raam stond hij een kort ogenblik stil en zei zacht tot Brand:

— Daar moet zijn woning zijn, dat verlichte venster! Zie, de schaduw van een vrouw! Zij heeft haar hoedje zelfs nog op en al ben ik geen modekoning, ik weet zeker dat ik het herken!

Op dat ogenblik werd juist een over-

gordijn dicht getrokken en de bevallige schaduw verdween. Raffles stond nog een ogenblik in beraad en toen fluisterde hij :

— Wij kunnen nu wel heengaan. Voor zover ik kan nagaan, met mijn kennis van het menselijk gemoed als grondslag, zou ik zeggen, dat de rest gemakkelijk te raden is. En voeg ik er aan toe, dat de politie in deze stad, helaas, ook al niet meer in al haar gedingen betrouwbaar is ! Het bederf heeft nog niet de schrikwekkende omvang aangenomen, die het in steden als New York en Chicago heeft, maar het is toch in de kiem reeds aanwezig en niemand kan zeggen, hoe het zich zal uitbreiden ! Een commissaris van politie, die een dievenmeid in zijn privéwoning ontvangt, zal dat hoogstwaarschijnlijk niet doen om haar aan een verhoor te onderwerpen ! Intussen zal hij het natuurlijk zo doen voorkomen, als het mocht worden ontdekt. Ga mee, Charles, ik zou hier onpasselijk worden !

Hij had Brand onder de arm gevat en langs dezelfde weg keerden zij terug, terwijl Raffles intussen zorgvuldig zijn omgeving waarnam.

Brand behoefde niets te vragen, hij begreep wat dit te betekenen had. De grote avonturier zou hier terug komen !

Zij waren echter nog nauwelijks de trap af, of boven ging een deur open en het scherpe oor van Raffles ving een zacht lachje op, dat hem bekend voorkwam.

Hij trok Brand haastig een donkere gang in op de eerste verdieping en fluisterde hem in :

— Als zij het zijn, ga hen dan na, maar zorg dat je niet gezien wordt.

— En jij ?

— Ik blijf hier en onderzoek zijn woning ! Het is een prachtige gelegenheid. Ik vind misschien zaken, die mij een scherp wapen tegen die plichtvergetene schavuit in de hand geven. Vlug, maak dat je wegkomt !

Brand liep haastig en volkomen onhoorbaar de trap af en ging zich daar beneden in een hinderlaag leggen.

Raffles trok zich nog meer terug in

de schaduw en een ogenblik later kreeg hij Poiret en Flou in het oog, die innig gearmd en menend dat niemand hen zag, haastig over het brede portaal liepen en de trap verder afdaalden.

Nauwelijks was de klank van hun voetstappen weggestorven, of Raffles wipte weer naar boven, maar nu liep hij, op de derde verdieping gekomen, de gang rechts in en vond al spoedig de flatdeur van Poiret.

Hij stond op een portaal, waarvan een smallere zijtrap weer omlaag voerde, die waarschijnlijk uitkwam in het achterhuis en bestemd was voor bedienden en leveranciers.

Nog een ogenblik bedacht hij zich en toen drukte hij op de elektrische belknop naast de deur.

Er klonken zachte stappen, een huis-knecht deed de deur voor hem open en keek enigszins wantrouwend naar de schamel geklede bezoeker.

Brutaalweg begon Raffles onmiddellijk :

— Is mijnheer Poiret thuis ?

— Neen en hij zal ook voorlopig wel niet terugkomen, antwoordde de bediende daarbij een beweging makend als om de deur voor de neus van de bezoeker te sluiten.

Maar Raffles was al binnen en vervolgde onverstoord :

— Dat geloof ik haast niet. Ik ben besteld. Mijnheer de commissaris heeft mij hier ontboden.

— Dan ben je te laat man, zei de bediende ongeduldig en ook wel een weinig verschrikt over de handelswijze van de indringer, die de flatdeur al weer achter zich gesloten had en ze nu versperde. Mijnheer is naar de schouwburg !

— Ik geloof er geen woord van. Naar welke schouwburg zou hij dan toe zijn ?

— Naar het Odéon ! Ik verzoek u heen te gaan mijnheer, want ik zeg u nog eens, dat mijn meester niet voor een uur of één, op zijn vroegst om twaalf uur terugkomt.

Maar Raffles schudde kalm 't hoofd, en hernam :

— Dat is bepaald een vergissing van je, vriend. Ik zeg je, dat ik hier een afspraak had met mijnheer de commissaris. Ben je alleen thuis?

De huisknecht verbleekte. Hij was er nu zeker van, dat hij met een inbreker te doen had. Hij was maar een zwak mannetje, diep in de vijftig en die bezoeker zag eruit, alsof hij hem kon breken.

Zijn stem klonk zeer onzeker, toen hij ten antwoord gaf, met dwalende ogen en naar de deur loerend:

— Neen, wij zijn hier, wij zijn hier met ons twaalfen! Een geweldig groot personeel!

— Je mag wel zeggen, een hofhouding! riep Raffles lachend. Wat wil je doen?

De bediende had een spelle greep naar de deurknop gedaan, maar de hand van de lastige bezoeker lag al op de zijne. Hij trok ze verschrift terug en keek ontdaan naar een lichte schram boven op de rug van zijn hand.

— U hebt me gekrabbt! zei hij boos. Ik verzoek u nu dringend heen te gaan.

Hij keek nog eens naar die lichtrode schram, waaruit een paar zeer fijne bloeddruppeltjes parelden, niet eens zo groot als een speldekop. En terwijl hij zo keek begonnen zijn oogleden te trillen en het was hem alsof hij door een nevel keek.

Plotseling voelde zijn hoofd loodzwaar aan en hij tastte naar de muur om steun.

Een uitdrukking van doodsangst kwam in zijn omfloerde ogen, toen hij de indringer smekend aankeek, terwijl hij zijn lippen vochtig maakte en vruchteloos poogde om iets te zeggen.

Raffles legde hem vriendelijk de hand op de schouder en zei:

— Het heeft niets te betekenen, vriend, je gaat nu maar alleen een beetje slapen, een uur of zes, acht! Dan zul je wat hoofdpijn hebben bij het wakker worden, maar dat trekt spoedig weg. Ik heb volstrekt niets kwaads tegen je in de zin en ik zal dat bewijzen! Tast als je wakker wordt,

maar eens in je linker binnenzak, daarin zul je een kleine vergoeding vinden voor de kleine onaangenaamheid, die ik je tegen mijn zin moet berokkenen.

Dat was alles wat de arme bediende nog hoorde en toen verzonk hij in een zoete sluimering, tegen de muur staande.

Raffles legde de man dwars over zijn schouder, luisterde een kort ogenblik en opende toen de eerste de beste deur.

Er was natuurlijk niemand anders in huis, ondanks de bluf van de bevreesde bediende en dat had Raffles wel dadelijk begrepen.

Het bleek een soort van ontvangkamer te zijn, waar een sofa stond en daar legde hij de man neer.

Hij keek een ogenblik glimlachend op de bewusteloze neer, ontdeed zich van de holle ring, die een bedwelmende stof bevatte en borg hem zorgvuldig weg in een klein, houten etui.

Naast de ontvangkamer bleek een werkkamer te zijn, waarvan de ramen uitzagen op de straat.

Raffles overtuigde zich daarvan, door een blik te werpen door een kier van de geslote gordijnen en maakte toen licht.

— Nu, dat ziet er wel vorstelijk uit voor het verblijf van een simpele commissaris van politie! mompelde Raffles, rondziende in het vertrek met zijn fraaie en waarschijnlijk zeer dure, oude meesters aan de wanden, zijn kostelijke beelden van marmer en brons, zijn kostbare meubelen en het echte Bocharatapijt op de grond. Hij opende een andere deur en keek in een rookkamer, tevens bibliotheek, die al even weelderig was. Daarop slenterde hij naar de slaapkamer, een waar juweeltje.

De afzonderlijke badkamer was ook al een pronkstuk, met een marmeren, zeer grote kuip, ingelaten in de vloer, een marmeren wastafel, overal zilveren monturen, kranen, kleeerhangers.

Raffles keerde op zijn schreden terug en liet een zacht gefluit horen.

— Die man moet geërfd hebben en goed ook of hij kwam op een andere wijze aan het geld. Dat men als rijk man geboren wordt, en dan toch het

beroep van politiemans kiest, komt mij niet zeer waarschijnlijk voor! Wel, kijk eens aan, een echte Gainsborough, een echte Watteau, en een niet minder echte Valasquez! Die drie schilderijen alleen moeten een vermogen gekost hebben! Nu, wij zullen wel ontdekken wat hier eigenlijk achter schuilt.

En Raffles zette zich aanstonds aan het werk, met die kalmte en grondigheid, die hem tot een tweede natuur waren geworden.

Hij begon met het grote, prachtige schrijfbureau en hij sloeg niets over, geen enkel kastje, geen laatje, geen vakje. Hij vond pakjes minnebrieven van verschillende dames, keurig bijeengebonden, hij vond betaalde rekeningen tot zeer hoge bedragen, maar dat was nog altijd niet wat hij eigenlijk zocht.

Op zijn rondgang kwam hij voorbij een buitengewoon fraai, zilveren boedha-beeld, een schoon staaltje van Hindou zilver-smeedkunst.

De boedha was met gekruiste benen gezeten op een ebbenhouten zetel en vast daaraan verbonden. Het beeld was meer dan drie decimeter hoog en tamelijk zwaar.

En Raffles glimlachte. Hij had menigmaal van zulke beelden gezien en hij wist, dat zij bijna steeds hol zijn...

Hij nam een vergrootglas, dat hij op de schrijftafel had gevonden en bekeek daardoor het zilveren beeld met de grootste aandacht, totdat hij iets gevonden meende te hebben, dat op een bijna onzichtbare naad geleek.

Toen hij dit eenmaal ontdekt had, begonnen zijn lenige vingers geduldig overal langs het beeld heen te tasten, op het hoofd, rondom de edel gevormde, naakte voeten, in de plooiën van het lohangend gewaad.

En eensklaps, toen hij de lotusbloem aantakke, die de godheid tussen de vingers hield, opende zich het beeld!

De borstholte gaapte wijd en een soort van deurtje was opengeklapt, waardoor een opening ontstond van bijna acht centimeters in het vierkant.

Raffles kon gemakkelijk zijn vingers in de opening steken en hij haalde er achtereenvolgens uit: 'n opschrijfboekje in een zwart linnen kist, enkele losse papieren, een paar brieven en iets, dat er uitzag als een draagpenning van ivoor, bekraast met zonderlinge figuren.

Het opschrijfboekje bevatte enige adressen, plattegronden van huizen of andere gebouwen, keurig getekend en voorzien van een soort van verklarende tekst; een paar pagina's waren volgeschreven met onbegrijpelijke woorden, afgewisseld met cijfers.

Raffles begreep aanstonds, dat hij met een geheimschrift had te doen.

De brieven waren afkomstig van lieden, die de franse taal op een zonderlinge wijze mishandelden en een paar ondertekeningen ontcijferde hij als «De Rat», «Nebukadnezar», en «De Vleermuis». De losse papieren bevatten ten eerste een lange lijst van namen, sommige met een kruisje gemerkt en de meeste voorzien van een adres, terwijl er een paar van waren doorgeschrapt en verder gedeelten van Parijs, stukken van een wijk, met inkt getekend en waarin ook al met rode kruisjes bepaalde punten waren aangegeven.

Raffles keek dat alles vluchtig door, nam toen voor de schrijftafel plaats en begon van het belangrijkste een getrouwe copie te maken.

Toen hij hiermede gereed was, deed hij de originelen weer in het holle, zilveren beeld.

Daarna raadpleegde Raffles zijn horloge, knikte tevreden en ging naar iets zoeken, wat op het ogenblik nog meer waarde voor hem kon hebben.

Hij vond een kleine, stevige brandkast op een onderstel van zwaar ebbenhout, bestudeerde het ding een ogenblik, glimlachte en haalde zijn tas met instrumenten te voorschijn, toen hij plotseling het hoofd ophief en als een veer, die zich ontspant, bliksemsnel uit zijn gebukte houding orees.

Er was op de elektrische schel van de flatdeur gedrukt en het geluid klonk snerpnd door het verlaten huis.

HOOFDSTUK IV.

DE DOOD VAN DE TIJGER

Raffles liep op de punten van zijn voeten naar het schrijfbureau en nam de zeer grote revolver op, die daar het eerst van alles zijn aandacht had getrokken. Hij overtuigde zich, dat het magazijn geheel gevuld was met patronen en stak het wapen in zijn zak.

Toen knipte hij het electriche licht uit en sloop naar de vestibule. Juist toen hij daar was, werd er voor de tweede maal gescheld, langer nog, harder naar het scheen, als een dreigende roep.

Hij hield de adem in en luisterde. Achter de deur hoorde hij een brommende stem, die iets in zich zelf gromde.

Iemand hamerde met zijn vuist op het paneel en een stem, die hij aanstonds herkende, gromde dreigend:

— Ik zou nu maar open doen, als je me niet wilt dwingen om terug te komen!

— De Tijger, mompelde Raffles, verbaasd voor zich heen. Wat drommel, komt die hier zoeken?

Voor de derde maal klonk de bel, snerpend, en toen hoorde hij een onderdrukt vloeken achter de deur en voetstappen, die zich verwijderden.

Maar een ogenblik daarna keerden zij snel weer terug en Raffles zag, hoe een stukje papier, waarschijnlijk uit 'n opschrijfboekje gescheurd, onder de kier van de deur werd geschoven.

Toen gingen de voetstappen weer heen en nu blijkbaar voor goed. Raffles nam het stuk papier van de grond en las de met potlood gekrabbelde woorden:

— Neem je voor mij in acht, Poiret. Als je mij Flou ontsteelt, is het met je

gedaan. Dan is je rijk afgelopen. Pas op en terg me niet!

En zo was het briefje ondertekent met de hoofdletter « T ».

— Zo, dat was dus de reden! mompelde Raffles voor zich heen, met het papiertje spelend.

Hij legde het weer neer op de plek, waar hij het gevonden had, bedacht zich, raapte het op en stak het weer in zijn zak.

En toen bedacht hij, dat hij nog maar zeer weinig tijd had, om het huis te verlaten, want het was zeer waarschijnlijk, dat de Tijger daar beneden bij de portier zijn beklag zou doen, dat hij niemand thuis had gevonden, terwijl deze toch moest weten, dat de bediende het huis niet verlaten had.

Raffles opende dus haastig de portaaldeur, trok ze weer achter zich dicht en bemerkte, dat hij geen seconde had mogen verliezen.

Want daar klonken reeds schreden op de hoofdtrap! Hij kon natuurlijk de portier niet tegemoet gaan en hij snelde haastig de korte gang in en begon de achtertrap af te dalen.

Zonder door iemand te zijn gezien, bereikte hij het achterhuis, kon op de binnenplaats komen, waarbij het toeval hem weer begunstigde, want hij ontmoette niemand op zijn weg en liep langs de verlaten portiersloge; zwak kon hij de stem van de ongeruste huisbe, waarder horen, die daar boven riep:

— Ben je niet binnen, Monsieur Jean?

— Hij zal lang moeten wachten vóór hij antwoord krijgt! overwoog Raffles, meesmuilend..

Toen Raffles weer op straat stond, was het bijna half tien. Hij keek scherp uit naar de Tijger, maar hij kon niets van hem ontdekken.

Wat verder nam hij een taxi en liet zich naar het gebouw van het Odéon brengen.

Hij kocht een kaartje voor een der goedkoopste rangen, daar zijn kleren hem daartoe wel dwongen, beklom de trappen en de eerste die hij zag zitten, juist toen het scherm viel en het licht opging, op nog geen tien plaatsen verder in dezelfde rij, was Brand, die hem snel een knipoogje gaf en toen onmerkbaar met het hoofd knikte in de richting van een der zijloges.

Raffles keek, maar hij kon zelfs met zijn scherpe ogen volstrekt niets onderscheiden, want de loge was zeer diep en duister.

Hij keek Brand met hoog opgetrokken wenkbrauwen aan, op een vragende wijze en deze knikte glimlachend. Toen wenkte Raffles even met 't hoofd, stond op en liep naar de brede, hoefijzervormige gang die om het gehele amphitheater heenliep.

Zodra Brand zich bij hem had gevoegd, vroeg hij fluisterend :

— Weet je zeker, dat zij in die loge zitten ?

— Volstrekt zeker !

— Maar dat kun je van jouw plaats af onmogelijk zien !

— Ik heb mij ervan overtuigd, Edward ! Ik hield me of ik verdoeld was en ben hen nagegaan, tot de ouvreuse de logedeur voor hen opende.

— Ik moet zeggen, dat mijnheer Poiret onbeschaamd is en heel wat durft ! zei Raffles hoofdschuddend. Er is maar een verklaring voor : wie kan weten, dat die elegante, mooie, jonge vrouw dezelfde gevaarlijke dievenmeid is, die wij gisteren bij toeval in de werkplaats hebben aangetroffen ? Zij is zó veranderd met die fraaie kleren, dat ik zelf haar nauwelijks zou herkennen ! Het is ook best mogelijk, dat zij nog nooit voor de rechter is verschenen, maar het blijft brutaal ! Onze vriend moet wel heel zeker van zijn zaak zijn !

En hij heeft ongelijk, Charles ! Luister maar !

En Raffles deelde Brand vlug mede, wat hij in de woning van Poiret ontdekt had en hoe de Tijger hem een bezoek had willen brengen.

Toen hij Brand het met potlood geschreven briefje had laten lezen, zei deze nadenkend :

— Dat kon wel eens lelijk voor mijnheer Poiret aflopen ! Die kerel maakt op mij de indruk, dat hij zich geen seconde zou bedenken om een medeminnaar overhoop te schieten.

— Daaraan kan geen twijfel bestaan ! meende Raffles, die geen oog van de loge had afgehouden.

Maar zijn scherpe blik meende daar in de duisternis van het hokje enige beweging te zien en hij zei haastig :

— Ga mee, ik zie iets zich roeren in hun loge, misschien willen zij heengaan !

— Ben je van plan hen te volgen ?

— Ongetwijfeld ! Misschien gaan zij naar een plaats, waar ik hen goed kan gadeslaan, wellicht kan ik hen zelfs beluisteren !

Spoedig zou Raffles inzien, dat hem ditmaal die kans niet geboden werd.

Hij en Brand kwamen nog juist bijtijds beneden, om te zien hoe het twaigtal in een snel ontboden taxi stapte en zij konden dit voertuig ook nog volgen tot aan een fijn nachtklokaal in een van de straten van Mont Martre, maar daarbij bleef het ook.

Waarschijnlijk had Poiret een chambre-separée besteld en het was hem niet mogelijk te ontdekken waar deze zich ergens bevond.

Toch wachtte hij met het geduld van een kat tot bijna half twee in de nacht en dat geduld werd tenminste beloond, want hij zag het paar weer vertrekken met een taxi.

Intussen was Henderson besteld, die met een zeer snelle wagen was gekomen en het viel Raffles zeer gemakkelijk, de taxi te volgen.

Zoals hij wel verwacht had, hield deze stil op een vijftigtal meters van het huis van Poiret en daarbinnen verdwenen de man en de vrouw.

De volgende ochtend brachten de ochtendbladen 'n bericht, hetwelk Raffles en Brand met grote aandacht lazen, toen zij bezig waren met het zeer schrale ontbijt, hetwelk zelfs in grote Franse hotels de gast bereid wordt en dat wel zeer sterk verschilt van het Engelse, dat eigenlijk een volslagen diner is!

Het bericht behelsde niet meer of minder dan de dood van de Tijger, wiens naam zij nu voor het eerst vernamen. Hij was een Spanjaard van geboorte en heette Lilas Montanez.

Men had zijn lijk gevonden op geringe afstand van het goederenstation der staatsspoorwegen in Clichy, achter de schutting, die het rangeerterrein omgeeft, bij de Rue Cardinet.

De Tijger had een schotwond midden in de borst. De kogel had het hart geraakt en toen het lichaam weder verlaten. Het lijk werd gevonden omstreeks halfzeven in de ochtend, toen rangeerders zich naar hun werk wilden begeven.

Er werd politie bijgehaald en binnen een half uur wist men, dat een van de gevaarlijkste inbrekers en misdadigers van Parijs de dood had gevonden. Zijn signalement was reeds zeer lang bekend, zijn portret prijkte al jaren in het misdadigersalbum.

Zeer waarschijnlijk was hij bij een twist overhoop geschoten en de politie zocht nu naar de dader met een ijver, die werkelijk boven alle lof verheven was, want het leek zo goed als onmogelijk, dat men de bedrijver van de moord zou ontdekken.

Niets gaf ook maar de geringste aanwijzing. Men had niet eens een projectiel gevonden en de deskundige geneesheer kon alleen maar zeggen, dat het wondkanaal vrij wijd was, waaruit men zou kunnen afleiden, dat de kogel van groot kaliber was geweest.

Toen Raffles het bericht, dat nog geen vijftien regels besloeg, gelezen had, zat hij een ogenblikje in gedachten voor zich uit te turen en zei toen wijsgerig:

— Vijftien regels is niet veel! Maar de Tijger is dan ook niet Al Capone of Jack Diamond. Die nemen met niet minder dan twee kolommen genoeg, al liepen zij maar een schrammetje op. Laat eens zien, ik lees hier, dat de man al een uur of vier dood was, toen men hem vond. Maar meer ook niet, want het lijk was nog niet volkomen koud. Hij moet dus gedood zijn om 'n uur of twee in de nacht. Waarom denk je wel, Charles, dat de moordenaar hem zo zorgvuldig aan het oog der voorbijgangers heeft onttrokken?

— Dat is niet zo gemakkelijk te zeggen, Edward! Maar ik denk dat hij de ontdekking ervan wilde vertragen! Om zich zodoende zelf gemakkelijker in veiligheid te kunnen stellen.

— Die gedachtengang is nog niet zo kwaad. Nu, wij zullen wel zien wat de dag ons verder brengt!

Zeer lang behoefde Raffles niet te wachten. De vroegste middagedities bracht een bericht, dat men Bernard Ceinturon, bijgenaamd de Krekel, gearresteerd had op beschuldiging van moord op zijn chef Lilas Montanez, anders gezegd de Tijger.

Raffles meesmulde, toen hij het las en zei:

— De Krekel is misschien die knaap met dat smalle, bleke gezicht geweest, die wij in Rue des Mignottes zagen, in de werkplaats. Hij zag er vrij verstandig uit. En ik zou wel eens willen weten, welk motief hem bewogen kan hebben, als hij dan iets tegen zijn chef had, zijn wraak te hebben gekoeld op een plek, die twee uren rijdens verwijderd is van de Rue des Mignottes, waar hij blijkbaar thuis hoorde!

HOOFDSTUK V.

DE ONTBREKENDE PATROON

Raffles kocht nog een aantal bladen en las met grote aandacht al hetgeen er gezegd werd over de moord op de benedeider.

En zo vernam hij dan van de woeste wraakzucht van de Krekel, wiens broeder de dag tevoren door Montanez, om een betrekkelijk klein vergrijp, op staande voet was neergeschoten. De Krekel had dit niet zelf verteld, de politie had het bericht uit andere bron verkregen. Welke die bron was, kwam men niet te weten. Intussen bleef de Krekel hardnekkig ontkennen, dat hij iets met de moord te maken had. Wel gaf hij toe, een felle haat te koesteren jegens de Tijger, van het ogenblik af, dat deze zijn broeder had doodgeschoten en dat hij zeker zijn kans zou hebben waargenomen, als hij deze had kunnen wreken. Maar hij ontkende de Tijger zelfs maar gezien te hebben.

Van de overval op de bankloper werd intussen, zonderling genoeg, met geen enkel woord gerept in deze zaak. Het was immers juist in verband hiermede, dat de jonge Ceinturon de dood had gevonden, de kogel had gekregen als een muitend soldaat in oorlogstijd.

Toen Raffles nu eindelijk alles wat hij omtrent de zaak maar kon lezen, in zich opgenomen en goed verwerkt had, zei hij tot Brand :

— Het is een zeer vreemde zaak, Charles. Wij hebben zelf gezien, dat die jongen maar een ouderwets Bulldogrevolvertje aan het schoonmaken was. Het wondkanaal nu is breed en volko-

men glad. Een bulldog heeft loden kogels, die in het menselijk lichaam grote verwoestingen aanrichten en daarenboven heb ik nog nooit gehoord, dat een projectiel uit een Bulldog van voor tot achter door een mens heengaat ! Hoe verklaar je dat ?

Brand krabde zich achter het oor en antwoordde onzeker :

— Mij dunkt, dat er maar één verklaring overblijft. De Krekel moet in het bezit zijn geweest of sedert gisteravond in het bezit zijn gekomen van een Browning of een deugdelijk repetierpistool.

— Het is mogelijk ? Maar het is niet erg waarschijnlijk, Charles, want bij zijne arrestatie vond men het netjes schoongemaakte bazaarprul met zes kogels geladen in een zijner zakken !

— Voert hij volstrekt geen alibi aan ?

— Hij zegt, dat hij in de vooravond in het wijnhuis « De Springende Muis » is geweest, dat hij daarna een bioscoop heeft bezocht, deze om half twaalf weer verlaten heeft, nog wat heeft rondgelopen, zonder ergens binnen te gaan en om één uur thuis was. Maar niemand heeft hem zien thuiskomen en dat is natuurlijk een lelijk ding voor hem. Verder zijn er al getuigen, die verklaren, dat de Krekel zich dreigend heeft uitgelaten met betrekking tot de Tijger.

— Maar dat alles is toch nog geen bewijs ! Heeft men die twee samen gezien, gisteravond ?

— Neen, bij geen enkele gelegenheid, Charles. Maar dat zal nog wel ko-

men ! Ook die getuigen zullen wel te vinden zijn !

— Wat wil je daarmee zeggen ? vroeg Brand verwonderd. Zij zullen hem toch niet aanklagen, als er geen reden voor is !

— Maar die is er misschien wel ! hernam Raffles langzaam. De politie zegt, dat de Tijger door een vijand is neergeschoten. Maar Montanez had meer vijanden dan de Krekel alleen en van een heel gevaarlijker soort !

Er verscheen een trek van ongeloof op het gelaat van Brand en hij zei, Raffles bij de arm grijpend :

— Je wilt toch niet zeggen, dat Poi-ret...

— Men kan nooit weten ! gaf Raffles schouderophalend ten antwoord.

— Maar het is waanzin, Edward ! Gesteld zelfs dat hij het deed, waarom zou hij zich dan de moeite geven, zijn slachtoffer zo ver weg te gaan brengen ?

— Wel, uit vrees voor ontdekking natuurlijk ! Intussen, ik kan mij zeer wel vergissen en daarom wil ik deze zaak onderzoeken, Charles. En goed ook, dat verzeker ik je .

Hij wierp een blik op zijn horloge. Het was twee uur in de namiddag. De twee mannen hadden juist gedineerd, in de grote eetzaal van het Grand Hotel, waar zij nog altijd hun hoofdverblijf hadden en zij konden dus onmiddellijk aan het werk gaan.

De klok had nog geen drie uur geslagen, toen de twee vrienden, na zich in het kleine huis van Raffles bij de oude stadsmuur, duchtig te hebben vermomd, langs de Boulevard du President Roosevelt wandelden, waarheen Henderson hen had gereden en stil stonden voor de groen geschilderde deuren van een kleine garage van betonconstructie, die blijkbaar pas was gebouwd.

Deze garage stond naast het huis van Poirot en Raffles wist, dat hij ze had laten neerzetten op die plek.

De deuren ervan waren gesloten, maar het slot was al heel gemakkelijk met een looper te openen en Raffles aar-

zelde niet om dit te doen, zo vlug, dat het leek, alsof hij een sleutel gebruikte.

Toch was het opgemerkt en een agent kwam aanwandelen, fronste de wenkbrauwen en vroeg :

— Hebben jullie daar verlof toe ? Wie zijn jullie ?

Raffles liet zijn voortreffelijk nage-maakte rechercheurspenning zien en zei kortaf :

— Bevel van de chef ! Ga maar mee, agent, dan kun je zien wat we doen.

De garage bevatte op dat ogenblik slechts één auto, een fraaie gesloten wagen, die van onder tot boven met modder bespat was.

Raffles had het elektrische licht aangeknipt, om alles goed te kunnen onderscheiden en zei nu, zonderling glimlachend, tot de agent :

— Die auto zit nog al erg onder de modder, vindt je ook niet, agent no. 3017 ?

— Dat kan een klein kind wel zien !

— Hoe lang is het mooi weer geweest, weet je dat nog !

— Houdt je mij voor de gek kameraad ? riep de agent uit. Een week lang is het smoorheet geweest en pas vannacht om een uur of twaalf is het gaan plasregenen !

— Dat heb je goed onthouden ! Ik hoop, dat je ook het uiterlijk van deze wagen zult onthouden, evengoed als ik jouw nummer onthoud !

— Wat betekent dat eigenlijk ? vroeg de agent verbaasd.

— Niets ! antwoordde Raffles kortaf en hij opende een der portieren van de wagen, stapte naar binnen en bekeek bij het licht van zijn zaklantaarn aandachtig het donkerbruine leder, waarmee de wagen bekleed was.

Na tien minuten werd de agent ongeduldig en ging heen, daar zijn straatdienst hem riep.

Zodra de man uit het gezicht was, vroeg Brand, die geen woord had ge-

— Heb je iets bizonders ontdekt ?

— Neen, en ik geloof, dat dat komt door de kleur van het leder ! Ik behoef je natuurlijk niet te zeggen, Charles, dat deze auto vannacht is gebruikt en toch weten we, dat Poiret met een taxi is thuis gekomen, omstreeks half twee ! Dat de wagen ruim een week lang in deze toestand in de garage zou hebben gestaan is natuurlijk te dwaas om stand te kunnen houden. En hij is er heel ver mee geweest, te oordelen naar de koecken en plakken modder, die tot bijna aan de kap zitten !

— Waarom noemde je zo in het bijzonder het nummer van de agent ?

— Omdat ik de man misschien naderhand als getuige nodig heb, antwoordde Raffles en daarop sloot hij de deuren weer en liep met Brand naar het trottoir terug, toen er juist een tweekzitter voor het huis stil stond, waaruit Poiret stapte.

Raffles kende het wagentje wel, hoe kort hij ook in Parijs was. Het was het voertuig, dat gebruikt mocht worden door degenen van het politiecorps, die er toevallig behoefte aan hadden.

Het vertoonde het stadswapen en het kenteken van de politie.

— Het toeval is ons gunstig gezind, Charles ! fluisterde Raffles, toen hij Poiret onder de koetspoort door 't huis zag binnen gaan !

— Wat doet hij om deze tijd thuis ?

— Niet waar ? Dat is zeker zonderling genoeg ! Hij behoorde nu op zijn bureau te zitten. Het zal dan ook wel iets van gewicht zijn, dat hem op dit uur naar zijn woning terugroept. Vlug hem achterna, voor hij grapjes kan uithalen, of iets kan wegmoffelen !

De portier maakte niet de minste bezwaren om de gewaande rechercheur met zijn helper te laten passeren. Geen ogenblik herkende hij die twee mannen, die hij toch pas een half etmaal tevoren gezien had, zo uitstekend was hun vermomming. Zij waren zo vlug, dat zij de deur op de derde verdieping bereikten, ongeveer tegelijk met Poiret, die juist de sleutel in het slot stak.

Hij had juist de deur geopend, toen hij enig gerucht achter zich hoorde en snel omkeek.

Hij zag de beide mannen, die hij volstrekt niet kende en maakte geheel instinctmatig, een beweging, alsof hij de deur weer wilde dicht trekken.

Maar Raffles zei hoffelijk :

— Pardon, mijnheer de commissaris, maar ik wilde u gaarne even spreken !

Poiret monsterde voor een kort ogenblik de beide vreemdelingen. Toen zei hij kortaf :

— Ik heb nu zeer weinig tijd. Als het politiezaken betreft, kunt u mij op mijn bureau opzoeken !

— Maar ook wij hebben, helaas, niet zo heel veel tijd, sprak Raffles binnelukkig en de zaak is werkelijk van zeer groot belang.

Nog scheen Poiret te aarzelen, maar Raffles keek hem op zulk een zonderlinge, strakke wijze aan met zijn staalharde, grijze ogen, dat hij een ongeduldig gebaar maakte en zei :

— Nu, ik heb enige minuten voor u, maar ik zal u moeten verzoeken, het kort te maken, want ik heb een buitengewoon drukke dag vóór mij !

— Dat kan ik mij voorstellen ! zei Raffles hoffelijk. Wij zullen het dan ook niet lang maken, dat beloof ik u.

— Wilt u mij tenminste uw naam niet zeggen ? vroeg Poiret ironisch.

Maar toen hij dat vroeg, stonden zij al in de vestibule en had Brand de gangdeur achter zich gesloten.

— Mijn naam is Brown en deze heer heet laten... wij zeggen Black ! Maar gij moogt het ook omkeren, als u dat wilt. Wij reizen als het ware incognito, ziet u ?

Poiret kneep zijn grijsgroene ogen half dicht en beet zich op de lippen. Driftig vroeg hij :

— Maar wie ben u dan ? Wat wilt u eigenlijk van mij ?

— Dat zult u spoedig genoeg zien ! antwoordde Raffles koeltjes. Neem aan, dat wij Engelse detectives zijn, die een studiereis maken en bijzonder veel be-

lang stellen in zekere geheimzinnige gevallen. Daar is bijvoorbeeld de moord op de Tijger! Zelden hebben wij kennis gemaakt met zulk een merkwaardig geval! En daaromtrent zouden wij zo gaarne enige inlichtingen van u hebben!

Het gelaat van Poirot verstrakte zich voor een kort ogenblik tot een marmerwit masker, maar hij was een man met stalen zenuwen en hij herstelde zich vrij spoedig.

— Ik vrees, dat ik u dienaangaande van weinig hulp kan zijn! zei hij schouderophalend. Wij zelven weten hier niets anders van de zaak, dan de dagbladen reeds gemeld hebben. U hebt zeker de verslagen wel gelezen?

— Dat spreekt vanzelf! Die verslagen zijn zeer duidelijk en uitgebreid, maar zij laten tot mijn spijt ruimte over voor twijfel!

— Twijfel? herhaalde Poirot langzaam. Hoe meent u dat?

— Wel, het staat niet al te vast, tenminste niet voor mijn vriend hier en voor mij, dat inderdaad die man, hoe noemt u hem ook, de Krekel, de dader is geweest! Ik ben de plek van de misdaad eens gaan bezichtigen en het is mij niet recht duidelijk, hoe het slachtoffer daar verzeild raakte, in die wijk, die zover is afgelegen van zijn gewone jachtgebied. Ik vind dat zeer vreemd, maar bijna nog vreemder is het, dat ook de moordenaar zich daar bevond!

Poirot scheen iets te willen zeggen, bedacht zich en merkte met ijskoude hoffelijkheid op:

— Voor wij verder gaan, u zult er wel niet op tegen hebben, mij uw papieren te tonen?

— Niet het allergeeringste! antwoordde Raffles, de hand in zijn binnenzak stekend en er een portefeuïlle uithalend, die onder meer zijn aanstelling bevatte als detective van het Centrale Bureau der Gemeentelijke Londense Politie, kortaf en meer populair, Scotland Yard geheten, zoals hij ook een brevet van vliegenier bij het Turkse leger, een aanstelling tot chauffeur bij de Koning van

Irak, een getuigschrift van chefkok aan het Spaanse of en nog andere eigenaardige paperassen bevatte.

Maar daar wist Poirot natuurlijk niets van! Hij bekeek aandachtig het gestempelde en gezegelde papier, gaf het terug, dacht een ogenblik na, nam Raffles van terzijde eens scherp op en... glimlachte.

Maar Raffles had bijzonder scherpe ogen, en de glimlach was hem niet ontgaan. Hij wist van dat ogenblik af, dat hij op zijn hoede zou moeten zijn. En hij nam zich voor, niets aan het toeval over te laten.

Die mijnheer Poirot was een gevaarlijk man, die, als hij in het nauw gedreven werd, zou krabben en bijten.

Het drietal was onder het praten langzaam voortgestapt tot voor de deur, die Raffles reeds zo goed kende en die toegang gaf tot de ontvangkamer.

— Wilt u hier een ogenblik wachten, heren, vroeg Poirot beminnelijk. Ik ben aanstonds tot uw dienst!

— Liever niet! antwoordde Raffles even beleefd. Ik zou gaarne tegelijk met u binnen treden.

Poirot beet zich op de lippen. Hij balde de vuisten en zijn ogen kregen 'n loerende uitdrukking. Hij had dezelfde strakke, zonderlinge blik weer gezien in de ogen, die hem aanstaarden, onverbiddelijke, bevelende, beschuldigende ogen.

Hij wist volstrekt niet welk gevaar hem kon bedreigen en nog veel minder hoe het mogelijk was, dat deze man de onbeschaamdheid had, het hem nu lastig te maken. Hij zei tussen de tanden:

— Zoals u wilt, mijnheer... eh, Brown. U zult anders moeten toegeven, dat uw optreden vrij zonderling is! Ik ben het niet gewend, mij in mijn eigen huis de wet te laten stellen!

Hij verhief zijn stem en riep luid:

— Hippolyte!

Hij moest nog eens roepen en toen pas kwam langzaam de bediende aansloffen en Raffles moest glimlachen, zijn middelje had deze man blijkbaar

sterk aangegrepen, want hij was nog niet volkomen wakker.

Zijn ogen waren dik van slaap en hij mompelde :

— Ik vraag u verschoning, mijnheer. ik had u niet gehoord.

Poiret had Raffles scherp in het oog gehouden, toen de bediende kwam aanlopen en nu zei hij als terloops tot de laatste :

— Neem de heren hun overjas en hoeden af.

— O wel-neen, dat is volstrekt niet nodig ! zei Raffles, met een gulle lach. Ons bezoek zal maar zeer kort duren. Ga jij maar weer slapen, vriend ! Je ziet er uit alsof je het hard nodig hebt. Zeker vannacht een beetje te lang op een bruiloftspartij geweest ?

— Het was eigenlijk iets anders, mijnheer ! Maar slaap heb ik, dat is zeker !

Poiret had zijn bediende scherp gadeslagen en Raffles wist nauwkeurig wat er in hem omging. De schelm wantroouwde hem, hij vermoedde een deel van de waarheid en hij had verwacht, dat de bediende, die hem natuurlijk alles had medegedeeld, wat er de avond tevoren met hem geschied was, hem onmiddellijk zou herkennen.

Zijn stem had iets van haar zekerheid verloren, toen hij beval :

— Ga dan maar heen ! Maar, verlaat het huis niet, vóór ik het je zeg, ik heb waarschijnlijk een boodschap voor je !

Hippolyte slofte weer weg, Poiret opende de deur van de kamer en liep met haastige schreden dadelijk naar zijn werkvertrek door, maar de twee mannen volgden hem op de voet.

Raffles stootte Brand onder het lopen aan, en gaf hem een knipoogje, waarop hij strak naar het schrijfbureau keek.

Toen zei hij luid :

— Mijnheer Poiret, een ogenblik ! U moet eens goed naar mij luisteren !

— Wat wilt u ? vroeg hij grof.

— Dank u, het behoeft al niet meer ! antwoordde Raffles glimlachend.

— Naar het schijnt, steekt u de draak met mij, mijnheer ! begon Poiret langzaam. Maar ik wil u wel zeggen, dat dat in sommige gevallen gevaarlijk kan zijn. Moet ik hier nog aan toevoegen, dat ik geen woord geloof van uw verhaal en van de motieven, die u mij hebt opgenoemd ?

— En toch brengt geen ander motief dan de moord op de Tijger mij hier, mijnheer Poiret zei Raffles koud.

De blikken van de beide mannen kruisten elkaar als stalen degenklingen. Plotseling scheen Poiret zeer kalm te worden. Hij liep op zijn bureau toe, nam er achter plaats, strekte zijn benen uit, trok een lade een klein weinig open en vroeg toen met voorgewende jovialiteit :

— En steekt u nu maar eens van wal, mijn waarde heer... wat drommel, dat ik die naam telkens vergeet... mijnheer Brown ! Wat wilt u van mij weten ?

— Wel, in de eerste plaats de reden, waarom u Lilas Montanez hebt doodgeschoten en voorts waar u al het geld bewaart, dat uw medeplichtigheid met zekere bendeaanvoerders u opleverde !

De lade vloog wijd open en Poiret hield zijn grote cowboyrevolver in de rechterhand. Tegelijkertijd greep hij met de linker de telefoon.

— Ik zal je tonen wie ik ben, mijnheer Brown, of Green, of Black zei hij hees. Verzet geen stap, of je bent een lijk !

Hij wachte op een antwoord door de telefoon, maar hij wachtte vruchteloos.

Raffles keek hem met een soort van spottend medelijden aan en zei :

— Daarom riep ik u straks zo hard bij de naam, mijnheer Poiret ! Toen gij u naar mij omwendet, sneed mijn brave vriend Black het snoer door ! En voor uw revolver vrees ik niet. U kunt maar op één persoon tegelijk schieten en mijn collega heeft u al onder schot !

Poiret keek snel terzijde en zag, dat zijn gevaarlijke bezoeker gelijk had. Diens bondgenoot stond met een brow-

ning in de hand op geen meter afstand van hem verwijderd.

— Leg die revolver neer ! beval Raffles kortaf. Vlug wat, want ik scherts niet.

De browning was vlak bij het hoofd van Poiret. Hij legde de revolver neer. Raffles nam ze op, opende ze en zei :

— Er zitten nog vijf scherpe patronen in. Je eerste schot is dus raak geweest. Want je weet evengoed als ik, dat de kogel van de zesde patroon dwars door het lichaam van de Tijger is gegaan. Je hebt hem hier neergeschoten, denk

ik en met je eigen auto en de hulp van Flou naar het goederenstation vervoerd. Je weet verder heel goed, dat de kogels uit het voddige bazaarrevolvertje van de Krekel zulke wonden niet kunnen maken. Wat heb je erop te zeggen ?

Poiret leunde achterover in zijn stoel. Hij keek de spreker strak aan, trok toen langzaam een andere lade van zijn bureau open, nam er een ijzeren kistje uit, plaatste dit voor zich en vroeg eenvoudig :

— Hoeveel ?

HOOFDSTUK VI.

DE KAARTEN WORDEN GESCHUD

Raffles gaf niet aanstonds antwoord, maar keek vol minachting en met een soort van wetenschappelijke nieuwsgierigheid neer op die man, die was aangesteld om de burgers van zijn stad te beschermen en die hen, inplaats daarvan, hielp beroven en uitplunderen. Hij wist dat het in de Verenigde Staten iets heel gewoons was, waarmede men rekening hield, maar in een Europese stad was het nog maar zeer weinig voorgekomen.

Toen zei hij langzaam :

— Wij zullen dit voorlopig laten rusten, Poiret. Wees er maar van verzekerd, dat ik alles van je zal nemen, wat ik maar krijgen kan.

— Dat had ik kunnen verwachten, John Raffles !

— Welzo, je hebt mij herkend ?

— Herkend is het woord niet. Maar ik heb spoedig begrepen, dat alleen John Raffles tot iets dergelijks in staat was. Overigens, je aanwezigheid in Parijs was me gesignaleerd ! Na dat grapje in Monte Carlo werden wij hier gewaarschuwd, dat je wel spoedig zou komen opdagen.

— Dat pleit voor het doorzicht van uw politie ! zei Raffles waarderend.

— Mijn bediende heeft mij natuurlijk alles van gisteravond verteld.

— Maar dat geschiedde pas, laat in de nacht !

— Ja, nadat ik Lilas moest neerschieten ! Hij bedreigde mij en ik was in

mijn recht ! Je hebt me gisteren nacht gevolgd ?

— Ja, zeer lang ! Ik heb je in het Odéon gezien, met Flou, en ik heb je hier zien binnen gaan. Ik had van te voren je woning doorzocht overdag en ik was verplicht, de brave Hippolyte naar het land der dromen te zenden, want hij was lastig.

— En, heb je iets ontdekt ?

— Alles ! antwoordde Raffles eenvoudig.

Poiret trachtte de beweging te onderdrukken, maar hij kon er niets aan doen, dat zijn blikken als door toverkracht naar het zilveren boedhabeeld werden getrokken.

Raffles glimlachte en zei :

— Ja, daarin zit het bewijs ! Het spijt mij nu, dat ik gisternacht niet wat langer ben gebleven, want zeker zou ik dan de Tijger wel gezien hebben, toen hij hier binnen sloop en ik had je kunnen beletten, de man te doden !

— Geen aardse macht zou mij dat belet hebben ! riep Poiret woest. Ik zeg je nog eens, dat ik in mijn recht was, want hij bedreigde mijn leven !

— Daar zullen wij niet over twisten ! antwoordde Raffles schouderophalend. Hij is dood en kan zich niet verdedigen. Misschien heb je op dit punt gelijk, maar je schurkachtigheid moet toch wel van eerbiedwekkende grootheid zijn, dat je een onschuldige hebt laten oppakken, om je eigen heid te sparen ! Je

was natuurlijk bang voor het volgende onderzoek... en je kon meteen Ceinturon terzijde schuiven, want ook hij had een oogje op je vriendin! Zo sloeg je twee vliegen in een klap.

— Komaan, Raffles, laten wij het moraliseren nu maar nalaten en terzake komen. Het is je natuurlijk alleen te doen om geld.

— Niet alleen daarom! hernam Raffles langzaam. Je kent mij slecht. Natuurlijk zal ik al je geroofde geld nemen, maar je zult wel inzien, dat je er daarmee wel wat al te goedkoop zal afkomen! Je bent een doortrapte fielt en een groot gevaar voor de stad, die ook aan jouw hoede is toevertrouwd. Je zult dus zo goed zijn, binnen een uur, nadat ik ben heengegaan je bij je onmiddellijke chef aan te melden en hem alles haarfijn mede te delen.

Poiret viel weer achterover in zijn stoel en sloot de ogen.

— Laat mij een ogenblik nadenken! zei hij met zwakke stem.

Raffles wendde zich af, zonder iets te antwoorden.

Wel vijf minuten bleef Poiret zo zitten met gesloten ogen en nu en dan liep er een trekking over zijn gelaat, een zenuwachtige rilling.

Eindelijk sloeg hij de ogen weer op en vestigde ze, met een uitdrukking van onderworpenheid op zijn zonderlinge bezoeker.

Zijn stem beefde een weinig, toen hij zeer langzaam zei:

— Dan zal ik wel verplicht zijn, John Raffles, mij te onderwerpen. Ik heb zo even nagedacht. Ik voel, dat ik slecht heb gehandeld, ik ben voornemens goed te maken wat ik misdreven heb. Maar je bent een man van inzicht, die veel heeft beleefd op deze wereld, die het menselijk gemoed door en door kent, misschien voel je dus een weinig medelijden met mij. Bedenk dat de verleiding zeer groot was en dat ik nog niet heel oud ben. Die vrouw heeft mij ten verdere gebracht, daarvan ben ik

zeker. Als zij er niet geweest was, zou ik altijd mijn plicht zijn blijven doen, daarop durf ik zweren. Maar zodra ik haar leerde kennen, was het met mij gedaan. En ik verzonk van kwaad tot erger. Weet jij, welke invloed een schone vrouw kan hebben op een man, Raffles?

— O ja, dat weet ik zeer goed! gaf Raffles op bittere toon ten antwoord, maar je had je aan die invloed moeten ontworstelen, Poiret.

— Ik kon niet! Ik ben te zwak geweest. Ik deed alles wat zij verlangde en zo ben ik haar medeplichtige geworden.

Een ogenblik bleef het stil in het vertrek en toen vroeg Poiret zwak:

— Wat wil je nu dat ik doe, John Raffles?

— Dat heb ik je al gezegd. Je geeft me eerst al het geld, dat je hebt gestolen en vervolgens ga je boeten voor je zwakheid en je aanmelden bij de hoofdcommissaris.

— En veronderstel eens, dat ik dat laatste weigerde?

— Dat zou al heel onverstandig van je zijn, want er bestaat nog zoiets als publiciteit, Poiret!

— Geloof je, dat je bewijzen zoudt kunnen aanvoeren?

— Meer dan voldoende! Daar zal die zilveren boedha wel voor zorgen!

Poiret kneep de lippen dicht opeen en wierp Raffles een sombere blik vol haat toe.

Maar dadelijk daarop werd zijn gelaat weer onderworpen en een en al nederigheid.

— Dan zal er niets anders overblijven dan mij te schikken, zei hij met een diepe zucht. Ik voel nu zelf wel, dat ik alleen op deze wijze het verleden kan goedmaken. Hier, neem deze portefeuille en dit kistje en daar staat de brandkast!

Raffles keek Poiret scherp aan. Er was iets in het gelaat van de man, da

hem niet aanstond. Hij zei tot Brand :

— Ga vlak naast hem staan en verlies hem geen seconde uit het oog. Ik vertrouw hem niet. Zodra hij ook maar een vinger verroert, maak je van je wapen gebruik. En, je behoeft er evenmin berouw over te gevoelen, als over het vertrappen van een giftslang !

Brand deed wat hem gezegd werd en drukte de loop van zijn browning tussen de ribben van de schurk.

Raffles ging naar het Boedhabeeldje, deed het deurtje openklappen en nam er alle papieren uit die het bevatte.

Vervolgens nam hij de portefeuille van de schrijftafel, onderzocht de inhoud en stak hem bij zich.

— De sleutel van het kistje ! beval hij kortaf.

Poiret stak reeds de hand naar de lade uit, maar Raffles vervolgde haastig :

— Blijf zitten ! Laat je handen op hun plaats ! Ik zal hem zelf wel nemen !

Raffles liep om de tafel heen, trok de lade open, vond het sleuteltje, opende daarmee het ijzeren kistje en bevond de inhoud ook daarvan tot zijn grote voldoening.

Vervolgens wijdde hij al zijn aandacht aan de brandkast. Het was een klein meubel met een letterslot.

— De combinatie ! beval Raffles.

Poiret noemde met een zwakke stem het getal, Raffles verzette de schijf en opende met de sleutel, die hij gevonden had, behoedzaam de kast.

Hij wantrouwde de eigenaar ervan en het was nog niet eens zo lang geleden, dat de vreselijke inhoud van een brandkast, een aantal giftige cobra's, bijna een einde had gemaakt aan zijn aards bestaan.

Maar er deed zich niets bijzonders voor en Raffles vond nog een zeer aanzienlijk bedrag aan bankpapier, bijna uitsluitend biljetten van tien duizend francs, die hij bij zich stak.

Hij kwam vlak voor Poiret staan en zei :

— Ik geloof niet, Poiret, dat wij verder nog iets met elkander te bespreken hebben. Het ogenblik is aangebroken, om afscheid van je te nemen, maar ik hoop voor goed. Ik vertrouw er op, dat je niet zo dom zult zijn alarm te maken, uit wraakzucht, want dat zou je toestand slechts verergeren. Dus geen theatrale gebaren, wat ik je verzoeken mag, niet het raam openen en om hulp roepen, of de bureu op ons afzenden, als evenzoveel bloedhonden ! Zulke grapjes zouden bij mij in slechte aarde vallen.

Poiret gaf volstrekt geen antwoord.

Hij keek Raffles slechts even aan, van onder de zware oogleden en haalde kort de schouders op. Raffles had de tas gesloten, waarin hij de buit verzameld had en stelde ze nu aan Brand terhand. Hij liep naar de deur en luisterde. Toen opende hij ze plotseling, maar niets liet zich zien of horen.

Langzaam wendde hij het hoofd naar Poiret om, die roerloos in zijn stoel zat en wiens vingertoppen alleen bewogen, toen zij zenuwachtig tikten op het tafelblad.

— Het is vreemd, maar je maakt op dit ogenblik een zeer onaangename indruk op mij ! zei Raffles langzaam. Er is iets gluisperigs aan je. Ik kan mij echter volstrekt niet voorstellen, welk na-deel je mij in dit huis zoudt kunnen berokkenen, want ik kan mij bezwaarlijk voorstellen, dat het geheime sluiphoeken, valluiken en andere romantische bijzonderheden bevat. Je zwijgt nog altijd ? Nu, vaarwel dan, Poiret ! Kom, Charles, wij zullen die schelm aan zijn overpeinzingen overlaten ! Neem de sleutel uit het slot en doe de deur dicht. Ik vertrouw hem nog steeds niet.

Brand gehoorzaamde, nam de sleutel uit het slot, stak er die aan de kant van de ontvangkamer weer op en draaide hem om.

Raffles bukte zich haastig, nam de sleutel uit het slot en wierp er een blik door.

Poiret zat nog steeds voor zijn

schrijftafel, juist in dezelfde houding, met een eigenaardige glimlach op het gelaat en voortdurend trommelend met zijn vingers op het tafelblad.

Hij richtte zich langzaam op, schudde het hoofd en zei fluisterend :

— Hij bevalt me niet ! En toch vraag ik me vruchteloos af, wat ons in dit huis zou kunnen overkomen !

— Zouden er toevallig enige medeplichtigen zijn geweest ?

— Dat is mogelijk, maar op welke wijze had hij die dan kunnen waarschuwen. Hij wist volstrekt niets van ons bezoek, wij hebben hem verrast, wij zijn tegelijk met hem binnen gegaan !

— Dat is zo, de telefoon was waardeeloos voor hem en zijn handen zijn voortdurend boven het tafelblad geweest !

Raffles bukte zich nogmaals en keek door het sleutelgat.

Poïret was opgestaan en liep zacht fluitend, met zijn handen in zijn zakken naar het raam en keek naar buiten, dan eens naar de lucht, dan naar de straat.

— Kom aan Charles ! zei Raffles ongeduldig. Wij zijn een paar dwazen, door onze tijd te verbeuzelen met zulke kinderachtigheden ! Je hebt de tas ? Veruit dan !

Zij gingen door de ontvangkamer en stonden daarna op het portaal.

Er was niemand te bespeuren en zij begonnen de brede hoofdtrap af te dalen.

Zij liepen zeer zacht en zeer haastig, maar er vertoonde zich volstrekt niets verdachts, evenmin als zij iets hoorden, dat buiten de gewone geluiden van zulk een groot huis viel, het dichtslaan van een deur, het lachen van een kind, een bars bevel van een vader, het zenuwachtig gekijf van een huisvrouw, die in een keuken haar dienstbode onder handen nam.

Toen zij onder de koetspoort voortliepen, zagen zij elkander glimlachend aan.

Ieder gevaar was nu wel geweken !

Juist toen zij het trottoir bereikten, voelde Raffles zowel als Brand een plotselinge druk in hun rug en een zachte stem zei nadrukkelijk en dreigend :

— Stap in die auto, die blauwe ! Bist het minste verzet zijn jullie een lijk !

Er was iets in de klank van de stem, die de beide vrienden waarschuwde, dat de spreker de daad bij het woord zou voegen, zelfs al zouden zij zich maar omwenden.

En wat in Parijs bijna ongelooflijk scheen, maar in Chicago herhaaldelijk voorkomt, zelfs meermalen per dag, op klaarlichte dag liepen daar twee mannen met snelle schreden in een vrij drukke straat dwars over het trottoir in de richting van een wachtende auto, waarvan de portieren al open stonden, met twee kerels vlak op hun hielen, die hun brownings in hun lendenen gedrukt hielden, verborgen onder hun overjassen, die zij losjes over de gewapende hand hadden gehangen.

Geen seconde zelfs kwam de gedachte bij de twee mannen op, zich te verzetten, omdat zij wisten, dat zij het volgende ogenblik met een kogel door hun ruggegraat op het trottoir uitgestrekt zouden liggen.

Zij stapten in de auto, waar reeds een eveneens gewapende kerel zat en de twee anderen voegden zich bij hen.

De portiers werden gesloten, maar nog vóór ze dicht waren, vloog de auto in razende vaart al weg.

Raffles had door het portier nog juist een blik kunnen slaan op het raam van de derde verdieping.

En daar zag hij duidelijk het gezicht van Poïret, nog altijd met diezelfde, vreemde uitdrukking erop en die een vriendelijk wuifgebaar scheen te maken.

— Hij is toch slimmer dan wij dachten, Charles ! zei Raffles rustig. Hij heeft deze schelmen toch nog kunnen waarschuwen en als wij wat beter op

zijn voeten gelet hadden, zouden wij ons dit netelig avontuur hebben bespaard! Onder zijn schrijfbureau was zeker een drukknop verborgen, met behulp waarvan hij morsetekens kon seinen! Het is jammer dat wij een weinig te laat tot deze gevolgtrekking zijn ge-

komen!

— Heel jammer, Raffles! zei een spottende stem naast hem in het Engels. Voor jou en je vriend tenminste, ik betwijfel sterk, of je die nog zult nodig hebben, in dit leven!

HOOFDSTUK VII

DE LAATSTE TROEVEN

Raffles wierp een blik terzijde op de man, die gesproken had. Hij herkende hem niet, maar hij begreep, dat het een Engelsman moest zijn. Waarschijnlijk een lid van een of andere bende. Een kerel met brede roofdierkaken en valse, stekende oogjes.

Hij vroeg bedaard :

— Waarom hebben jullie eigenlijk niet dadelijk geschoten ?

— Dat mochten we pas in het uiterste geval doen, vanwege het gevaar ! En wij hebben onze instructies om jullie levend over te brengen !

— Praat niet zoveel, Jack ! gromde een van de anderen in gebrekkig Engels.

— Die dekselse Poiret ! zei Raffles. Wie zou dat achter hem hebben gezocht ! Nu, het spel is verloren, tenzij wij nog ergens een goede troefkaart ontdekken !

— Daar zou ik maar niet op rekenen, Raffles ! zei de man, die als Jack was aangesproken ! Ditmaal is het ernst !

— Maar waarom spaart Poiret ons ? Wat verwacht hij ?

— Dat gaat je niet aan ! Als de tijd daarvoor gekomen is, zul je het wel zien ! zei de derde man, die zijn mond nog niet had opengedaan.

Koelbloedig zei Raffles :

— Hij moest wel zeer sterke redenen hebben, om mij te laten leven, daar hij moet begrijpen, dat ik hem onmiddellijk

zal aanklagen, zodra ik vrij ben !

— Dat begrijpt hij, Raffles. Maar je komt niet meer vrij, man ! zei Jack grimmig. Je zit tegenover drie brownings ! Allemaal stikvol geladen !

Raffles zelf zag volkomen in, dat zijn toestand en die van Brand hopeloos was. Zodra zij op de achterbank waren neergedrukt, had men hen van hun eigen wapens beroofd en de minste verdachte beweging zou dadelijk die drie nauwkeurig schietende wapens ratelend en knetterend laten spreken.

Ofschoon Raffles zich niet goed kon voorstellen, waarom men hen niet onmiddellijk had afgemaakt, daar zij een voortdurend gevaar voor Poiret betekenden, zo geloofde hij toch wel, de motieven van de schurk te raden. Waarschijnlijk hoopte hij geld of sieraden van Raffles los te krijgen. Hij moest natuurlijk begrijpen, dat de grote avonturier naar Parijs was gekomen om « zaken » te doen, die waarschijnlijk heel wat hadden opgebracht. Een andere verklaring kon Raffles onmogelijk vinden.

De deuren vlogen open en Raffles en Brand werden naar buiten geduwd. Opnieuw voelden zij de druk van de stalen brownings in hunne lendenen.

Hier zou verzet nog minder hebben gegeven en de twee mannen schikten zich in hun lot. Heinde en ver was geen ander huis te zien en de akkers waren reeds verlaten.

Het was vijf uur in de middag, toen de vervelozе, maar stevige deur van het oude huis achter de beide gevangenen dichtviel.

Poiret stond nog geruime tijd voor het raam stil met een hatelijke grijns op zijn gezicht en bromde iets achter in zijn keel.

Toen wandelde hij naar zijn schrijfbureau terug, blijkbaar zeer opgewekt, nam ervoor plaats en begon enige brieven te schrijven.

Dit duurde bijna een uur. Toen hij hiermede gereed was, raadpleegde hij zijn horloge en wachtte.

Hij rookte tal van sigaretten, achteroverleunend in zijn stoel en turend naar de zoldering, totdat plotseling de deur openging en Flou binnentrad.

Zij was blijkbaar zeer opgewonden en vroeg:

— De jongens hebben mij getelefoneerd! Heb je hem werkelijk?

— Ja Flou! antwoordde Poiret, met een uitdrukking van innige tevredenheid. Wij hebben het melkkoetje. En vóór het arme dier geslacht wordt, zullen wij het eerst leeg melken! Hij moet hier hopen geld hebben, dat is zeker!

— Hij is in het huis van Vougirard! zeggen ze.

— Ja en wij gaan nu naar hem toe!

De vrouw scheen een ogenblik te aarzelen, kwam toen naar hem toe en zei haastig, haar armen om zijn hals slaande:

— Emile, luister naar mij! Ik heb een voorgevoel, dat je rijk hier uit is. Het wordt veel te gevaarlijk en veel te veel personen zijn van je geheim op de hoogte. Ik raad het je nogmaals aan, verzamel al het geld, dat je maar kunt, neem je ontslag, zeg dat je ziek bent en verdwijn uit Parijs en het liefst uit Frankrijk! Waarom zouden wij niet naar Spanje of Italië gaan?

— Nooit! antwoordde Poiret vastberaden. Eerst moet ik met die man afrekenen, die mij hier is komen honen, die alle papieren uit het beeld heeft weggeroofd, versta je me wel? alle bewijzen, die tegen mij kunnen pleiten! Ik moet ze terug hebben, het geld, dat hij uit de brandkast nam, mijn portefeuille, alles! En daarenboven wat hij zelf in bezit heeft! Daarna zal ik hem naar de hel zenden!

— En zijn vriend?

— Die moet ook sterven! Als zij leven, kan ik mij zelf wel een kogel door het hoofd jagen! Zij weten alles en wat zij niet weten, dat zullen zij nog ontdekken!

— Beloof mij dan, dat je zult weggaan, zodra dit plannetje gelukt is, Emile!

— Wij zullen zien! antwoordde de man kortaf. Ben je gereed? Dan gaan wij er heen. Ik zal zelf rijden.

Hij schoot haastig een jas aan, drukte zijn hoed op zijn hoofd, zocht naar een wapen, zonder er een te vinden, want Raffles had zijn grote revolver afgenomen en ging toen haastig met de vrouw de trappen af, het huis uit en naar de garage.

Hij vloekte wild, toen hij de deur geopend vond en gromde woedend:

— De hond is hier binnen geweest en wist mij alles te vertellen van het uiterlijk van mijn wagen! Nu, hij zal het mij niet lang meer lastig maken!

Hij reed de auto naar buiten, sloot de deur en toen reed de bemodderde wagen snel de brede boulevard af, ijelde door de sombere straten van Vougirard en bereikte de weg, die naar de buitenwijken en verder naar het Oosten voerde.

Het begon reeds te schemeren, toen hij in de verte het vervallen, eenzame boerenhuis zag liggen.

Op ongeveer vijftig meter van het huis verwijderd matigde Potret de vaart van zijn wagen en wilde een auto laten

passeren, die tevens enige ogenblikken achter de zijne had gereden.

Zij twijfelde er geen seconde aan, of het moest een helper zijn van de gedachte avonturier.

Haar vingers gleden als kleine slangen naar haar handtas, maar reeds klonk de stem van James Henderson dreigend :

— Blijf met je vingers van die tas. juffie, want ik ben niet in een humeur om grappen te verdragen. Geef hier het ding !

De nog half door de aanrijding verdoofde Poiret met de rechterhand vasthoudend, ontrukte hij haar de tas en beval grimmig :

— Blijf hier zitten en verroer je niet, of ik sta niet voor me zelf in ! Bedenk dat ik zelf nog gemakkelijk kan raken, al ben ik vlak bij het huis !

Toen wierp Henderson Poiret als een zak over zijn schouder en liep met snelle schreden op het huis toe.

Zonder zich te bedenken, trok hij aan de schel. Toen ging hij terzijde staan, zodat men hem niet onmiddellijk zou zien.

Niet zodra hoorde hij de deur openen, of hij trad snel te voorschijn, plaatste zijn zware voet tussen de kier en duwde de deur open, Poiret als een schild voor zich uithoudend.

De man, die daar in de schemerige gang stond, liet een soort van gebrul horen en greep naar zijn revolver, maar de verschrikkelijke vuist van de reus kwam met ontzettende kracht op zijn hoofd neer en zonder een kreet te slaken zakte hij in elkaar.

De voordeur met de voet achter zich dichtslaande en de lijkbleke Poiret nog altijd voor zich uithoudend, die in zijn ontzaglijke vuisten niet zwaarder woog dan een kind, ging Henderson verder, briesend als een leeuw, misschien niet zeer voorzichtig, maar vast besloten om het uiterste te doen, teneinde zijn meester en zijn heer Brand te redden, die hij

had zien ontvoeren, zonder de tijd te vinden, tussen beiden te kunnen komen.

Hij had echter begrepen, dat Poiret hier achter zat en dat men Raffles zeker wel dadelijk gedood zou hebben, desnoods in de auto, als het niet in het voornemen van de schurkachtige commissaris had gelegen, nog een onderhoud met zijn slachtoffer te hebben.

Van uit de verte had hij waargenomen, hoe de beide mannen het huis werden binnen gebracht en toen had hij geduldig gewacht, verborgen achter dicht struikgewas in een zijweg, tot de tweezitter van Poiret zou komen opdagen.

Binnenshuis brandde hier en daar reeds licht en waar hij licht zag, trapte Henderson met zijn zware laarzen, een deur open met de zachtmoedigheid en de voorzichtigheid van een dol geworden stier.

Reeds de tweede deur, die krakend open vloog was de goede !

Daar waren vier mannen bijeen en twee daarvan waren gewapend; zij vloegen op, met hun brownings op de deur gericht.

Maar de stem van Henderson bulderde :

— Als jullie schieten, heren boeven dan schiet je in de eerste plaats je broodheer in flarden ! Hij bedekt me wel niet helemaal, maar je kunt hem toch moeilijk missen !

— Schiet niet ! Schiet niet ! huilde Poiret, krimpnd van ontzetting en bleker dan een dode. Gooi je wapens weg, we hebben de strijd verloren !

Toch poogde een van de bandieten nog langs de commissaris heen, op het veel bredere lichaam van Henderson te vuren en hij raakte de reus inderdaad licht aan de heup.

Maar vóór hij die poging had kunnen herhalen, voelde hij van achteren zijn beide armen grijpen, hij werd als een veertje van de grond opgelicht en hij

kwam in een hoek terecht, zonder zijn wapen, dat Raffles hem met een ijzeren greep ontrukte had.

Maar op dat ogenblik scheen de kans toch noch te zullen keren, want eensklaps riep een scherpe vrouwenstem :

— Laat mijnheer Poiret los, of ik schiet je dwars door je grote lichaam!

Flou was op de drempel verschenen, bleek maar vastberaden. Waarschijnlijk was zij door een raam of door een zijdeur binnen gekomen en had de zwaargewonde bandiet diens browning afgenomen, die zij nu in de rug van Henderson drukte.

Maar op het ogenblik, dat de reus grommend en vloekend, Poiret wilde vrijlaten, knalde een schot.

Flou slaakte een kreet van pijn en kletterend viel het zware wapen uit haar kleine hand.

Raffles was bliksemsnel naar de wand gegleden, waarin zich de deur bevond en had haar pols geraakt.

Zodra zij het wapen liet vallen, was hij bij haar, trok haar in de kamer en zei op harde toon :

— Ik had je ook kunnen doden, jij kleine feeks! En houdt je nu rustig, want ik heb niet veel lust om hier tijd te verknoeien! Heb je een auto, James?

— Ja Mylord!

— Bruikbaar?

— Puik in orde!

— Is deze schurk met een wagen gekomen?

— Ja, maar die is niet veel meer waard! Hij is tegen een boom aangereden en de vooras is totaal ontzet. Er is geen sprake van dat je er mee rijden kunt!

— Goed zo! Charles, bindt die kerel daar, die wil wegschuipen! en schiet maar gerust, als hij tegenspartelt!

Maar daaraan dacht de bandiet niet, toen hij zag dat de troeven werkelijk in handen van Raffles waren.

Hij liet zich kalm op een stoel vastbinden en toen dit gebeurd was, zei Raffles :

— Laat die man nu maar los, brave vriend! Hij is nog maar voor de helft een mens! Charles, de tas met haar kostelijke inhoud! Neem die weer onder je hoede. Monsieur Poiret, ik neem nu ten tweede male afscheid van je — maar nu onder heel wat gunstiger omstandigheden, tenminste voor mij! Ik herhaal wat ik een paar uren geleden in je kamer tot je zei: de tijd om te boeten is aangebroken. Bedenk dat je hoegenaamd geen kans hebt, om aan je noodlot te ontkomen. De bewijzen van je schuld zitten in deze tas, jij plichtvergeten schurk, die gemene zaak maakt met het schuim van deze stad, inplaats van het uit alle macht te helpen bestrijden en uitroeien! Vaarwel!

Poiret zonk machteloos op een stoel neer, terwijl de vrouw kreunend rondliep.

Op de drempel zei Raffles nog eens:
— Zorg voor haar, jij lafaard! En herinner je mijn woorden!

* * *

Maar Poiret poogde de dans toch nog te ontspringen. Nog diezelfde avond schraapte hij alles bijeen aan geld en kostbaarheden, wat hij maar kon en vluchtte geheel alleen over de Franse grens naar Italië.

En toch ontkwam hij zijn noodlot niet.

Want een half jaar later, juist toen hij weer gerust begon adem te halen, trof hem in Rome, bij de uitgang van een bekend nachtlokaal, een kogel uit de revolver van de «Krekkel» midden in het hart.

De Fransman had zich gewroken voor de roof van de vrouw, die hij lief had.

Maar inplaats dat dit geschiedde, kreeg zijn eigen wapen een hevige duw.

want de andere auto had hem in volle vaart ingehaald en zat er nu reeds boven op.

Poiret verloor de macht over zijn stuur en de wagen botste tegen een boom.

Vóór hij goed en wel begreep wat er gebeurde, trad er een grote, als een Hercules gebouwde kerel naast hem,

rukte hem van zijn plaats en fluisterde dreigend :

— Als je één kik geeft, jij kleine krates, dan sla ik je hersens in.

Flou was doodsbleek geworden en staarde met ogen, die flikkerden van haat, naar die zo plotseling opdagende vijand.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Liefde, Paarden en Banknoten

OPZIENBARENDE ONTHULLINGEN

STALIN DENKT, DAT IK DOOD BEN
EN
DE SOVJET SPIONNEERT

DE SOVJET SPIONNEERT DOOR IGOR GOUZENKO

Geen Rus heeft zo de haat van de Sovjet-Unie op z'n hals gehaald als de voormalig code-agent Igor Gouzenko, die het aandurfde, de Russische atoom-spionnage in Canada voor de gehele wereld aan de kaak te stellen. Dank zij z'n moedig optreden, waarbij hij zijn leven en dat van z'n gezin op het spel zette, wist hij de machthebbers van het Kremlin voor een goed deel het geheim van het atoomwapen te onthouden en scheurde hij het spionnagenet stuk, waarin de Sovjet, de Verenigde Staten en Engeland had willen wikkelen.

STALIN DENKT, DAT IK DOOD BEN

DOOR TASJILEF KOTOV

Door het contact met het Westen tijdens de Russische opmars door de Balkanlanden en Polen zijn de ogen van de Russische vliegofficier Kotov opengegaan en verkoos ook hij de vrijheid van de Westerse wereld boven de terreur van de Sovjet-Unie. Na eerst in deze uitgave een boeiend relaas te hebben gegeven van zijn vlucht naar Amerika, rekent hij in een meesterlijk requisitoir af met de Sovjet-Unie en haar satellietstaten, waarin, naar hij aantoont, het leven niet meer waard is geleefd te worden.

PRIJS SLECHTS fl. -.50

ALOM VERKRIJGBAAR BIJ BOEKHANDELAREN
STATIONS EN KIOSKEN

N. V. ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL — AMSTERDAM C.
PRINSENGRACHT 627 — POSTR. 60092